

M. A. MVRETI

I. C. ET CIVIS ROMANI.

I. V. V. ENILIA.

Elenchum sequens pagella continet.

COMES ALSINOVS LECTORI,

Vis, Lector, Tragici sonum cothurni,

Vis, Lector, numeros Catullianos,

Vis, Lector, numeros Tibullianos,

Vis, Lector, numeros Horatianos?

En libro tibi dat Muretus vno.

A. B. 168

Cors. deo

del. Muretus

*Del Colegio
de la Compañia
de N. S. de
Granada*

S. B. R. E.

*Ex omnia pte Inqui-
sitionis hic liber correctus
est per Expurgat. an. 1707*

Pau. de Cardenas

PARISIIS,

Apud Marcum Locqueneulx in monte D.

Hilarij, sub signo Concordiæ.

1579.

CVM PRIVILEGIO REGIS.

M. A. MVRETI
 I. C. ET CIVIS ROMANI.
 I V V E N I L I A.

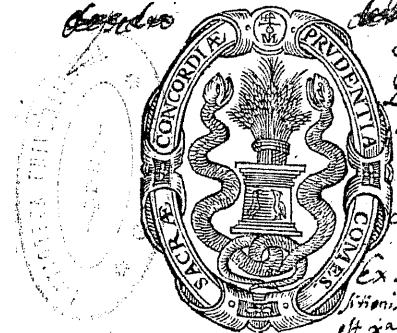
Elenchum sequens pagella continet.

- COMES ALSINOVS LECTORI,
- Vis, Lector, Tragici senum cothurni,*
- Vis, Lector, numeros Catullianos,*
- Vis, Lector, numeros Tibullianos,*
- Vis, Lector, numeros Horatianos?*
- En libro tibi dat Muretus vno.*

PA. 13. 168

Castro

del Maestro

*Del Colegio
 de la Compañia
 de N. S. J. de
 Granada.
 S. B. R. E.*

*Ex omni re Inqui =
 sitionis hic liber correctus
 est ex Expurgat. an. 1707*

PARISIIS,
 Apud Marcum Locqueneux in monte Di
 Hilarij, sub signo Concordiæ.
 1779.
 C. M. PRIVILEGIO REGIS.

Paulus de Cardenas

TRAGOEDIA, IULIUS CÆSAR.
ELEGIÆ.
SATYRÆ DVÆ.
EPIGRAMMATA.
EPISTOLÆ TRES.
ODÆ SEX.

IOANNIS AVRATI^I

in M. Antonij Mureti Iuuenilia.

TAm bona posse putas cuiquã iuuenilia credi
Carmina, digna viro, digna, Murete, sene?
Que tibi tam tenuis hinc solertia rasis,
Quã quod Praxiteles vngue poluit ebur.
Ipse suum titulum nimia liber arte refutat,
Auctoriq; æ annos inficiatur opus.
Tu licet affrines, licet omnia numina iures,
Contra te facit ars, ingeniumque tuum.
Deme igitur titulum libro, vel deme nitorem:
Ætatem midsius debet habere liber.

Georgij Buchanani Scoti.

Quanta in magnanimi cõsedit pectore Brutis
Pro patria virtus cum pia tela daret,
Tanta animo, Murete, tuo sese intulit, ore
At illoquo Brutis dum pia factu canis.
Ergo licet claris raro non munda cæptis
Fortuna, Æmesthio sperferit ossa solo,
Ille iterum si rigit per te post fionera maior,
Crescit & ingenio laus redimna tuo:
Et magis illustri gaudet decorata trophæo,
Quã si Pyramidum contegat ossa labor.

A 4

Ἔς τὴν βίβλον

Μάρκου Ἀντωνίου τοῦ Μουρέτου.

Τὴς, πρὸς ὅν ᾧ Μούρητ' ἔρχη νεοσιταλίδασι
Κόσμους ἀοιδόπολεις, σῆς ἔνεκ' εὐεπίης,
Ἡὲ δ' ἔσον μολπαίσις ἀποσιλβουσι ἔρωτι,
Πάντο θι παντόϊων βριθάλωκα χαρίτων,
Ἡὲ δ' ὅσιν κν θέρειαν ἀσπναισιον ἀοιδαί
Αἰ σίο, κληθμῶν πληρείς ἀβρόμωλῶν,
Ἡ φλογὶ σῶν μελίων φλογεράν χάρινίμερος
ἦψεν,
Ἡ ὅ κν πρὶς μελίθροῦν ὠπασεν ἀβροσύνην.

Ἰα. Ἀντωνίε Βαιφίε.

Τοῦ αὐτοῦ ἔς τὴν ἀνήν.

Σὺν Μούρητ', ἐπίων πρὸν τόδε, φραζέε λέοντα.
Ὅιος ἔφν, μεγάλων τῆν μίγαν ἐξ ὀνύχων.

In Marcum Antonium Muretum Iani
Antonij Baifij.

Seu visum est tibi diis laudes aquasse vitorum,
Haud pudeat Flacci sic cecinisse lyram:
Iulia seu Tragico desisteris sumera versu.

Marcus, Sophocleō tu pede dignum tonare
Seu fers Margaridem lepido super athera cantu,
Cantas, quo inuideat Lesbia Margaridi.
Quis tibi cedet honos pro tali cammine? cingat
Laurō, hedera, myrto texta corona caput.

Comes Alifitios.

Muse noster amor, meum Muretum,
Vestrum & candidum & optimum Mure-
tum,
Qui vos usque adeo canit canendas,
Qui vos usque adeo colit colendas,
Quo nil cultius, elegantius sive,
Quo nil candidius, venustius sive,
Seu regum Tragico neces cothurno,
Seu scribat, posita severitate,
Venustas Veneres, iocos, lepores,
Et molles Elegos decente versu,
Facundo, lepido, aureoque versu.
Muse, inquam, Aonides meum Muretum,
Vestrum & candidum & optimum Muretum
Vatam dicite, & approbate vatem.

In ocio negocium.

A ij

Stephani Iodelli Parrisi
Epigramma.

Quam Marcus, caeso Cicerone, Antonius urbem
Laserat, eloquij dum cadit ense pater,
Infans Marcus leuat hanc Antonius ictu,
Restituit priscum qui tibi Roma decus.
Nam quantum linguae debebat Martia Marci
Roma, tua debet, Marce poeta, lyrae.
Aeternum viues igitur, Murete, nec ullus,
Qui Marcum possit ledere, Marcus erit.

Eiusdem.

Caesar, Amor, testudo: mouet, delenit, inescat:
Fletum, elegos, aures: sanguine, melle, sonis.

Ioannis Vermeliaai Vffellici.

Quid decipis nos, aut quid huic Tragediae,
Murete, nomen, quae so, preponis tuum?
Quis te, relictis tandem poeticis,
Totum Platoni, totum Aristoteli datum,
Tam culta credat condidisse carmina?
Ego hercle vera, quanquam amicus, eloquar.
Dum tu sophoram scripta voluis pertinax,
Nec auocari eorum ab amplexu potes,
Musa hic vices, Murete, obtulerunt tuas.

MARCI ANTONII MURETI³
IN LIBRUM IOVENILIVM AD
clarissimū virum IANVM BRINONEM
in senatu Parisiensi consiliarium Regium.

PRAEFATIO.

SEPENVMERO sum admiratus, IANEBRINO, vir illustrissime, quo tandem fato contigerit, ut cum è Gallia nostra penè innumerabiles extiterint in omni genere scientiæ præstantes viri, poetarum tamen magna semper à nobis fuerit inopia laboratum. Idque eò admirabilius videri potest, quòd quæ ad poetas efficiendos plurimum valere dicuntur, ingenij bonitas, linguarum peritia, & multarum magnarumque rerum comprehensa cognitio, ea in per plurimis nostrorum hominum, nihilo cæteris nationibus, ne quid arrogantius dicam, inferiora reperiri queunt. Neque verò illud dicere possumus, grauiorum artium scientiæ ad dictos homines Gallos operam ponere in his leuitoris operæ studiis noluisse: eorum

A.iiij.

PRAEFATIO.

enim qui ad versus faciendos animum adiecerunt, quædam propè infinita vis facile non tam voluntatem eis, quam euentum defuisse declarat. Quòd si id nobis Græco tantum, aut Latino sermone contigisset, fortè causam illius paucitatis in earum linguarum peregrinitatem reicere liceret: nunc verò cum idem in eo contigerit, què à nutricibus, vnà cum ipso, vt dicitur, lacte combibimus, aliam omnino causam necessariò cogimur suspicari. Scio, hoc quod dicturus sum, quantopere nonnullorum animos mordeat: sed tamen & verissimum est, & mehercule iam notius, quàm vt negari amplius possit. Qui se vernaculo nostro sermone poetæ perhiberi volebāt, perditū ea scripsere, quæ delectare modò ociosas mulierculas, non etiam eruditorum hominum studia tenere possent. Primus, vt arbitror, P E T R V S R O N S A R D V S cum se eruditissimo viro I O A N N I A V R A T O in disciplinam dedisset, eoque duce, veterum vtriusque linguæ poetarum scripta, multa & diligenti lectione triuisset, transmarinis illis opibus sua scripta exornare aggressus est, cuius postea exem-

PRAEFATIO

4

plum insecuti I. ANTONIVS BAIIVS, I. BELLAIIVS, aliique permulti, breui tempore tantos fecere progressus, vt res vel ad summum peruenisse iam, vel certè haud ita multo post peruentura esse videatur. Idem in lingua Latina multum abest, vt dicere liceat: in qua cum ex veteribus ab Ausonio, ex recentioribus à Salmonio, & aliis duobus fortè, aut summum tribus discesseris: vt Græci prouerbio dicunt esse multos quidem qui boues stimulent, sed raros aratores: ita dicas, licebit, multos quidem esse qui versus faciant, sed raros, planèque *ἑκπιθήτους* poetas. De iis loquor, qui scripta sua in publicum edidere: scio enim & alios esse sat multos, & imprimis cum quem supra nominavi, Ioannem Auratum, qui vel solus, vel præcipuè, si quando sua emiserit, effecturus est, ne vterius suos Iouianos, Actios, Molfas, Flaminius Italiæ inuideat Gallia. Cui igitur, vt ad institutum redeam, in tanta ingeniorum bonitate, in tanto doctissimorum virorum pronentū, in tanta adolescentum poetices studioforum æmulatione, quasi quæ riuallitate, tantam poetarum raritatem ani-

P R A E F A T I O

mauerto: nihil ferè aliud comminisci possum, nisi esse quandam, vt cæterarum rerum, ita studiorum quoque tempestiuitatem: statisque quodammodo cæli conuersionibus fieri, vt modò in hac, modò in illa facultate certi homines præstantes & egregij existant. Quod si est, bona spes me tenet fore, vt sub HENRICO rege Christianissimo, tanquam olim sub Augusto, poetarum ingenia excitentur. At de his quidem satis: nunc tempus est, vt de meipso tibi dicere aliquid incipiam: qui cum etiã puerulus, & à teneris, vt Græci dicunt, vnguiculis admirabili quodam poetices amore flagrassem, multa etiam penè in omni genere carminis, veteres, quoad per vires licuerat, imitatus conscripseram: quorum, paulò grandior factus, nonnulla tardipedi, vt ait Catullus, deo dicaram, nonnulla proieceram, nonnulla etiam, vt sit, penes me retinueram. Ea igitur cum haud ita pridem amicis quibusdam meis, quibus ego plurimum in hoc genere tribuo, communicassem, non eis solum illi calculum suum adicere, verum etiam auctores mihi fuerunt, vt edenda eorum saltem aliqua

P R A E F A T I O.

parte iudicia hominum experirer. Assensus sum, vt quod verù est, ingenuè fatear, non admodum grauatè: tum quòd res non magni periculi videretur: tum quòd facile considerem fore me, si non, vt ait Horatius, extremum primorum, at certè extremis vsque priorem. Subseciuis igitur horis, aliquod mihi tempusculum à philosophiæ, & iuris ciuilibus prælectionibus, quibus assiduè occupatus distineor, ad hæc exscribenda, & in ordinem vtrunque redigenda sumpsi: nam perpolire & limare accuratius neque magnopere libebat, neque per eas, quas modò dixi, occupationes licebat. Feci autem, quod locupletes interdum cenopolæ solent, qui multa hospitibus vini genera gustanda proponunt, electuris quod ad palatum maximè fecerit: nam ita & nos multa poematione genera proposuimus, vt si fortè in aliquo lectoribus fecissemus satis, in eo plura porrò emittere pergeremus. Hoc autem quicquid erat libelli, Iuuenilia inscribere placuit, vt si quid fortè interdum lasciuissimum dicitur esset, ipsa nos apud seueriores excusaret inscriptio. Ac initio quidem decreueram eum

PRAEFATIO

nemini cuiquam dicare, vt qui tanti esse nō ducerem: quod consilium cur postea mutauerim, intelliges. Cū iam in eo excudendo librarij essent, fortè die quodam accidit, vt ex studiorum laboribus peiusculè me haberem. Venère ad me, pro nostra familiaritate Comes Alsinous, I. Antonius Baifius, Stephanus Iodellus, vt alloquio suo & partem meæ molestiæ alleuarent, & paulatim eximerent diem. Ibi multis vtrò citroque habitis verbis, tandem de his etiam nugis iniectus est sermo, primusque Baifius rogauit ex me, eccuinaam librum meum dicere meditarer: Tum ego, id quod res erat, nemini. Ibi tum Comes hortari me cœpit, tibi vt eum inscriberem: pergratū id tibi, p̄rque acceptum fore: simulque nactus dicendi campum, cū alia multa de te honorificentissimè cōmemorare cœpit, tum ea quæ tu in Ludouicum Querculū hominem optimum, & doctissimum, institutorē olim tuum, benignissimè & fecisti, & quotidie facis: quæ et si omnes optimè noueramus, nemo tamen erat, qui nō in Comitibus de tua laude dicētis oratione libenter acquiesceret. Quid quæris? Cū

PRAEFATIO.

aliquandiu reluctatus fuisset, veritus ne parū decorum videretur ista tam pusilla in tuo tanti viri nomine apparere, ad extremū tamen me persuaderi passus sum: quod eō dico, vt si fortè mea tibi parum probabitur audacia, Comes ipse mecum culpæ sustineat partem. Valde autem te oro, vir illustrissime, vt dum tibi alia grauiora molimur: hoc, qualecunque tandem est, æquè bonique consulas. Tibi quidem integrum est, huius veluti glebæ apprehensione totū agrum, vti optimus, maximusque est, si collibuerit, vendicare. Quod vt facias, vehementer te etiam atque etiam rogo. Vale. Lutetia. 8. Calend. Decemb. 1552.

PERSONÆ DRAMATIS.

IVLIVS CAESAR. M. BRVTVS.
C. CASSIVS. DECIMVS BRVTVS.
CALPVRNIA. NVTRIX.
CHORVS CIVIVM.
ROMANORVM.

M. A. M V R E T I ⁷
IVLIUS CÆSAR.

Actus Primus.

CÆSAR.

M tota penè terra Romanos
timet,
Et quâ resurgens aureis Phœbus co-
mis

Indos propinqua subleitos tingit face

Et quâ cadentes pronus inslectens equos,

Grate sorori cedit alternas vices,

Patruique Lasso stagna crispat lumine.

Quacunque Nereus margines terra premit,

Reges vel ipsi Cæsaris nomen timent.

Numerent triumphos, cum volent alij suos,

Sé que à subactis nominent prouincias:

Plus est vocari Cæsarem; quisquis nonos

Aliunde titulos querit, is iam detrahit.

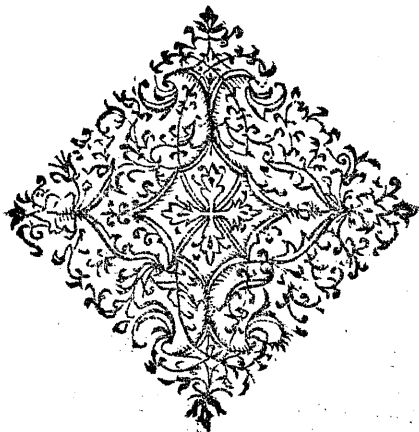
Numerare ductu vis meo vultus plagas?

Percu rito omnes. Ipsa victrix gentium

Mihi Roma cecidit: Ille tam me genus gener.

Vt penè nomen ducerot iam impar sibi,

Terra mari que fusus agnouit meas

De S. dell'axona

IULIUS

Præstare vires: quæmque noluerat parem,
Tulit priorem: Thessali cæde hostium
Maduere campi: principum membris canes,
Auesque pasta: ductor ipse exterritus,
Fugare suetus, fugit, & notos petens,
Sensit manere raram in arumnis fidem.

Quid ergo restat: qui due dignum Cesare.
Subacta tellus exhibere ultra potest?
Cælum petendum est: terra iam vilet mihi.

Supreme rector, qui verendo fulmine,
Tratus, orbis utrunque per terras polum,
Si verus esse sanguis Aescanij putor,
Generis que nostri tu ipse princeps auctor es,
Regna me in aliquam recipito partem tui,
Auos ut inter splendendum sidus meos,
Matris Diones proximam aspiciam facem.
Iam vel mihi, vel patrie vixi satis:
Quid teneor ultra? Iam mihi exactum est, geri
Sago, togæ que quicquid eximum potest.
Hostes perempti, civibus leges date,
Digestus annus, redditus sacris nitor,
Compositus orbis cogitari nec quecunt.
Maiora cuiquam, nec memora à me geri.

Vivam ociosus? at id quidem vix vivere est.
Nec sol quietem, nec bonus princeps capit.
Cum vita partes muneri functa est sui,

Mors

CAESAR.

Mors propea nunquam, sera nonnunquam venit.

Mihi multa vates dira mimantur quidem,
Suadentque amicis ut meum stipem latius:
At enim timere Caesaris nunquam fuit.
Ignava mens rebusque non exercita
Veretur atræ mortis incertum diem:
Generosus animus, qui que se nullo videt
Scelere impiatum, semper est liber metu.

CHORVS.

Sors rerum domina omnium
Non usquam stabili fixa manet pede,
Sed vultum assidue immouans,
Incertis que rotans omnia flexibus,
Alternas variat vices.
Seu mitis faueat, seu premar nocens,
Vento mobilior volat.
Illam si mitida fronte reliquerit
Abdens lampada Delius,
Idem flammis omnes cum moderans equos
Mundo restituet diem,
Sub vultu poterit cernere nubilo,
Queis presens erat, additam.
Nec solum exiguis rebus inastuans,
Priuatus agitat domos:

B

I V L I V S

*Ipsis imperiis, dum libuit, novam
 Inducit faciem ferrox.
 Hæc regum arbitrio nos voluit regi,
 Donec Tarquinij furor
 Commovit proceres, tam rigidum ut semel
 Cervicæ excuterent iugum,
 Hinc nos cura patrum, curaque Consulare
 Tutos semper ab exteris,
 Iam per longa satis tempora præstitit:
 Non à seditionibus,
 Quas penè assiduas exitiâliter
 Feruens impetij sitis
 Nonnullorum antmis insita commouet.
 Hæc Gracchi animos dedit;
 Hæc Syllas, Mariosque in patria luem
 Armavit. Sed opus quid est
 Prisca exempla referre? Hæc quoque Caesarem,
 Commisit genero: neque
 Impositus prius est horum odiis modus,
 Quam Mars sanguine civium.
 Camp: s Pharsalicos undique tinxerit.
 Tunc, Pompei, caput in tuum
 Belli terrificus detonuit fragor.
 Nunc Caesar solio insidens
 O prætis fruitur, præque libidine
 Solus temperat omnia.*

C A E S A R.

9

*Sic iam nomine sub novo,
 Regni forma redit vetus.
 Atque hoc scilicet efficit
 Non usquam stabili fixa manens pede.
 Sors rerum domina omnium.*

Actus Secundus.

M. B R V T V S.

Quouſque tandem, Brute, virtutem tuam:
 Dormire pateris ocioſam, degener?
 Quouſque differſ civitatem liberam
 Tua videre vindicatam dextera?
 Nihilne te virtus tuorum commouet,
 Nomènque Bruti? nil gementis patriæ,
 Preſſa à tyranno, opem que poſcentis tuam.
 Conditio dura? nil libelli ſupplices,
 Queis Brutum abeſſe civitatis vindicem
 Cives queruntur? hæc parum ſi te mouent,
 Tua iam, vir ut ſis, te ſatis coniux monet,
 Fidem cruore que tibi obſtrinxit ſuam,
 Teſtata ſic ſe auunculi prolem tui,
 Si ab exequendis te auocat ceptis timor,
 Animus que pigro torpet ignauus gelu,
 Ex ſcæmina perdiſce, quid deceat virum.

B ij

IULIUS.

An verò stirpis auctor, & princeps tuae,
 Dominatione civitatem regia
 Quod liberavit, post honores maximos
 Complexus astra est: Seruilus, à quo tua est
 Deducta mater, Melium in causa pari
 Peremit: vnum exempla te per talia
 Pigebit ire, & gloriam adipisci parem?
 Microne salvo, atque artibus adhuc integris,
 Videre Brutus, & pati regem potest?
 Imò audcamus magnum aliquid & nos quoque:
 Mactatus hacce dextera tandem cadat,
 Qui, quandocumque ceciderit, serò cadet.
 Pro patria consilgere, augurium optimum est.
 Generosiores freno detrectant equi:
 Nec nisi coacti perferunt tauri iugum:
 Roma patietur, quod recusant belluæ?
 Reges adorent barbaræ gentes suos,
 Non Roma mundi terror, & mundi stupor:
 Viuentis Bruto, Roma reges nesciet.
 At verò non rex iste, sed dictator est.
 Dum res sit una, quid aliud nomen iuuat?
 At nomen illud refugit, & oblatas sibi
 Recit coronas, fingere hoc, & ludere est:
 Nam cur Tribunus igitur amouit loco?
 At mihi & honores, & semel vitam dedit:
 Plus patria illis omnibus apud me potest.

CAESAR.

12

Qui se tyranno in patriam gratum exhibet,
 Dum vult ineptè gratis esse, ingratus est.
 O rem pudendam! mollis & vix vir satis,
 Regit Quirites Martis ortos sanguine,
 Totumque nutu pathicus orbem temperat.
 Accingere, & vim, Brute, nunc profer tuam:
 Accommoda orsis venit implendus dies.
 Phœbus renascens subditos ciues iugis,
 Seruòque vidit: liberos videat cadens.

CASSIUS BRVTVS.

O Cuius alto nixa virtus pectore
 Sperare Romam sola depressam iubet,
 Magnanime Brute, Phœbus aurato diem
 A dduxit ore, tandem optatam mihi,
 Qua patria nostra libera euadat manu.
 Ita fausta votis fors meis respondeat,
 Vt hæc tyranni virulentum sanguinem
 Haurire dextra gessit & vix se tenet:
 Vtque hæc nihil me cogitantem præter hæc
 Nox tota vidit: sic in illum me feram,
 Sic inuolabo, sic micronem pectore
 Condam scelesto: fors & ipsi dentibus
 Cervice dira, noxium abscondam caput,
 Cruento ut ore, prodians in publicum,

B. iiij

Clamare possim, Roma tandem libera est:
 Ferus ille animus, & publici inuasor boni,
 Tenuis in auras dissipatus vanuit.
 Tunc si vel atra morte sit pariter mihi
 Mutanda vita, letus atque alacer cadam.
 Bene moritur, qui patriam moriens inuat.
 Quid tu? quid alta mente tecum musitas?
 An non eodem prorsus affectu cales?
 Effare: nam quamuis legi in vultu potest,
 Orationis sum tamen cupidus tuae.
 BRV. Quid me plura loqui opus est, Cassi?
 Tui mea tibi constantia nota est?
 Semel inter nos stetit, aut vitam
 Pectore fortis simul abicere,
 Aut patriam transilire in antiquam
 Libertatem, semel hoc dictum est.
 Aut hoc necesse est perfici, aut Brutum mori.
 CASS. O Romulae gloria gentis,
 Quam tibi verè rigido incoctum est
 Pectus honesto! quam tua me animi
 Oratio securum esse iubet!
 Vnus mihi nunc scrupulus restat,
 Vnâne opera confudiendum
 Cum Cesare ipso censeas Antonium.
 BRV. Iam sepe dixi id esse consilium mihi,
 Salsis perimer e cimbis tyrannida.

CASS. Perimatur ergo ad infimis radicibus
 Ne quando posthac casa rursus pullulet.
 BRV. Latet sub vno tota radix corpore.
 CASS. Itanò videtur amplius nil proloquar.
 Tibi pareatur: te sequimur omnes ducem.
 Vide modo, vt, cum opus erit, adsis. BRV. video.
 CASS. Ego interim meque & meos parauero.

CHORVS.

Quicumque forti pectore, patriam
 Preferre vitæ non dubitat suæ,
 Vt vel per enses, propter illam,
 Oppositòsque feratur ignes:
 Non summus illi rerum opifex Deus
 Pigro reninxit pectora figure,
 Sed spiritus celsit superbos,
 Indomitamque timore mentem:
 Et bullienti plurima sanguina
 Caelestis aura semina condidit,
 Et dixit, I, plebem prementes
 Contere, nil veritus, tyrannos.
 Hac arte prestans Harmodius, suos
 Seruauit, vno mixtus amiculo:
 Nunc vtriusque excelsa florent
 Nomina non tribuenda seruis.

Quos si oculos tuta sequens timor
 Fortè auocasset rebus ab arduis
 Qui mortuos consumpsit ignis,
 Nomina non minus obruisset.

Caret seuerus crimine Carnabas
 Et laude dignus creditur, haud probro,
 Quamuis ferocem cede dextram
 Tingere nil veritus paterna.

Odit tyrannos Iuppiter. & fauet,
 Cum quisquam in illos consilium parat:
 Illóque natus saepe tradit,
 Coniugibus suis necandos.

O quot, quibusque est plena periculis
 Sors imperantium! præcipue quibus
 Non ciuium concors voluntas,
 Sed regimen peperere vires.

Plebem timeto, qui solio insidens,
 Plebi timeris, fons odij timor
 Audere inssit multa multos,
 Sepe gelu calor excitatur.

Rarus tyrannus morte perit sua:
 Illos veneno cauta necat manus,
 Hos plebis irata tumultus,
 Hos rigidus gladio satelles.

Multo ille vitam tutius exigit,
 Quicumque paratis prius in aedibus,

Nullum timens, nulli timendus,
 Pelle sub exigua quiescit.

Actus Tertius.

CALPURNIA NVTRIX.

O Dil molestis tollite omen formis,
 Nec sinite, quæso, pondus ullum tam malis
 Inesse visis, horror artus concutit,
 Corpibusque totum frigidus sudor lauat,
 Quæties recordor, mænisque nescio quod malum
 Præsaagit ipsa. NVT. alumna, quidnã esse hoc putem
 Mæro quod ore, & lacrymis manantibus,
 Secreta quæris, teque nobis subtrahis?
 Quæ causa fletus? quisue tam subitus dolor
 Turbare mentem tam citò potuit tuam?
 Potestne flendum quippiam contingere
 Nupta viro, qui penè fortunam regit?
 CAL. Dilecta nutrix, quid mihi instet, nescio:
 Sed me misellam mirus inuasit timor.
 NVT. Conceptus vnde? CAL. Nil tibi, vel si velim,
 Celare possum, visa noctis proxima
 Me terruerunt: victa nam postquam dies
 Hæsterna cecidit, noxque nigro tegmine,
 Inuoluit omnem cæca telluris globum,

IULIUS

Amplexa blandum *Cæsaris* collum meæ,
 Placida quiete vix resolvi expe: am,
 Cum mihi repente visus. heu nutrix mea,
 Retine labantem. NVT. Alumna habeto animum
 Sopor timores sepe vana: ebicit. (bonum,
 Narrare perge cuncta, velut occæperas.
 CAL. *Cæsar* meus, nutrix mea, heu, *Cæsar* meus,
 Meus ille *Cæsar*, quo mea iunx: a est salus,
 Mihi visus vlnas inter effusus meas,
 Iacere multo sanguinis, & tabo fluens,
 Multisq: plagis pulchra fessus pectora.
 Tum mihi quietem subito excussit timor.
 Misera arctius repente compl.ctor virum,
 Pectusq: tento, quæque somnus sinxerat,
 Vix falsa credo: vix habeo manibus fidem.
 Heu! quid deorum, talibus visis, mihi
 Minatur ira, quidue portendit mali?
 NVT. Omite questus, neue nondū vrgens malum
 Celerare perge. Qui malum timet immens,
 Geminat timendo. Sine nil instat mali,
 Fallaxque mentem imago turbavit tuam,
 Cur vana veros caussa producat metus?
 Seu (quod repellant sancta diuum numina)
 Mutata *Rome* fata quid grauius parant,
 Tamen haud timendum est. Rite conceptis deos
 Mollire votis, thuraq: aris omnibus

CAESAR.

Adolere prestat. non inexorabilis
 Mens est deorum: sepe flectuntur prece.
 Quauquam equidem, aluuma, inflare nil existimo:
 Sed vana mentes sepe ludunt somnia.
 Quam sepe inanis est mihi obiectus timor,
 Sic seminanti? nulla inest somno fides.
 Quis tam vel audax, *Cæsarem* vt petere audeat,
 Vel tam impius, petere vt velit patria patrem?
 Quotquot vel error, vel voluntas pertinax,
 Vel inuidia *Cæsari* inimicarat tuo,
 Partim verendus percudit *Martis* furor,
 Miranda partim *Cæsaris* clementia
 Seruauit, & seruando, amicos reddidit.
 An vllus ingenio esse tam immani queat,
 Deb ere vitam vt cui suam se intelligat,
 Illius ipse tentet insidias caput?
 Omitte questus, abiice ex animo metum.
 Venti leues tua disspabunt somnia.
 CAL. Ita di velint. vlcunq: sit, saltem virum
 Precabor, vt se contineat hodie domi.
 Vbi quid timetur, cautio nunquam nocet.

CHORVS

I Am dies *Anna* rediit *Perenna*:
 I O quot in *Letis*, *Tyberine*, ripis

I V L I V S

Senties lusus hodie venustos!
 Quot puellarum pedibus preméris
 Candidi quot te iuvenes reniscent,
 Quot senes! qui dehinc titubante gressu,
 Sape siccatis madidi calullis,
 Nare de crispâ tremulum vibrissent,
 Et vacillantes agitent choreas.

Di! procul leuam teneatis omen,
 Neui mali quicquam finite iuenire,
 Quominus vultu populus sereno
 Possit antiquos celebrare ritus:
 Tuta sed vestro astidus perennet
 Roma fauore.

Nil in humanis stabile est putandum:
 Sape securus inimica lusus
 Et orrido turbat Nemesis flagello,
 Gratâque in luctus, gemituque amarus
 Gaudia vertit.
 Abstine ô densa sata nocte virgo,
 Virgo, que voces reprimis superbas,
 Et feris sceptro nimium potenti
 Magna locutos.

Romuli te gens colit, & veretur:
 Cur premas, qui te venerantur, & qui
 Debito addicti tua prosequuntur
 Numina cultu?

C A E S A R.
ACTUS Quartus.

14

C A E S A R. C A L P V R N I A. D. B R V T V S

NE deprecare turpe me fractum metu
 Desistere esset. CAL. tã nihil apud te valët
 Vxoris (ehem!) pendè iam ex animis preces?
 CAES. Quid? somniis me credere tuis postulas?
 CAL. Non, sed timori vt non nihil tribuas meo.
 CAES. At iste solis mittitur somniis timor.
 CAL. Finge esse vanum: tribuito aliquid coniugi.
 CAES. Etiam petenti, quod decus ladat meum?
 CAL. Non: sed petenti, quod caput seruet tuum.
 CAES. Desine timere. CAL. Audere desine tu prius,
 Tuaque si adeo spernis vxoris metum,
 Mouere vatam oraculis minacibus,
 Periculosam qui tibi hanc lucem admonent.
 Si spectra, si te auspicia, si fibra monent
 Cauere, & hunc meum timorem comprobant,
 Quid in paratam pertinax mortem ruis?
 CAES. Quando timorem ponere aliter non potes,
 Ne nos tibi queraris omnino nihil
 Tribuere, mittatur Senatus in hunc diem.
 D. BRV. Magnanime Caesar, quod tibi verbum ex-
 Tene potuisse Barbarorum copias, (cidit?
 Nil mentis mota, fortiter contemnere,

I V L I V S

Non posse nunc temnere mulieris somnia?
 Vbi pectoris vis illa prae cellens tui est,
 Quam sensit olim, quique septeno videt
 Nilum per arua profluentem gurgite,
 Quisque glacialis colla suppositus polo,
 Concreta pigro maria sulcat marmore,
 Et quos rapaci Rhodanus unda verberat,
 Galli feroces? ò statum deterrimum,
 Si Caesar orbem, Caesarem mulier regit.
 Conscende currus, leta victrix, aureos,
 Gemmantibusque peruehitor urbem rotis.
 Totius orbis sola domitorem domas.
 Veteres triumphos Roma nunc sileat suos,
 Et militaris conticescat gloria:
 Inuictus armis Caesar hodie vincitur.

Quid, Caesar, animi patribus credis fore,
 Si te iubente conuocatos iusseris
 Abire nunc, redire, dum Calpurnia
 Meliora sese obiecerint in somnia?
 Vade potius constanter, & nomen cape.
 Partibus timendum; aut, hoc minus si te iuuat,
 Prodito saltem, atque ipse patres mittito.
 Ne negligi se, aut ludibrio haberi putent.
 CAE. Incertus animi, & huc, & illuc distrahori
 Qualis per aequor concitum bacchantibus
 Deprensa ventis fertur incerto ratis

CAESAR.

15

Agitata cursu: pellit illinc Africanus
 Creber procellis, Enrus hinc, illinc Notus:
 Sic me hinc tua, Calpurnia, insecunt preces,
 Hinc ducta Bruti: sed tamen quando semel
 Vel cadere praestat, quam metu longo premis
 Non si trecentis vocibus vatium auocer,
 Non si ipse voce propria praesens deus
 Moneat periculis, atque hic manendum suadeat,
 Me continebo. Desine, vxor conqueri.
 Eamus: omnis iacta nobis alea est.
 CAL. Abiit, mea nil dicta moratus.
 Di, qui Roma geritis curam,
 Quo vos fas est cumque vocari
 Nomine, se vos manibus puris,
 Mentemque casta semper colui,
 Seruate meo in Caesare Romam.

CHORVS.

CReditur vulgus muliebrem nunquam
 Consili micam dare profuturi,
 sed rapti affectu, penitusque sana
 Mente carere:
 Sed tamen si quis bonus aestimator
 Rem putet recta ratione totam,
 Dicit in multis micuisse magnam

Consilij vim.
 Ilium nunquam cecidisset olim,
 Imo adhuc arces Priami manerent,
 Si deo plena Paris audisset
 Dicta sororis.
 Illa, cum lata tumidus rapina
 Raptor ad sedes patrias rediret,
 Dicitur totam resoluta crines,
 Isse per urbem,
 Clamitans, turpem procul ire mæcham
 Cogite, ô Teucris, gerit illa secum
 Mæmbus vestris Phrygiaque fata,
 Vltima pubi.
 Cade iam campos video madentes:
 Iam ferox gnatus Thetidos marina
 Hinc, & hinc strages gemmat tremenda
 Cuspide pugnae.
 Tamque mutato Simois colore
 Inficit ripas, galeâque secum
 Voluit, & fortis madidas iuuenta
 Sanguine cetras.
 Ah dolor! sanctas etiâmm ad aras,
 Exuis vitam, genitor, senilem?
 Nec vel Herculeus cohibet furentem
 Iuppiter iram?
 Hac, & his multò cecimisse plura

Dicitur

Dicitur quondam funibunda vates:
 Sed dolor Phœbi vetuit superbos
 Credere Troas.
 Perinax quisquis sibi credit vni,
 Ceteros spernens melius monentes,
 Ille, si cœptis pereat sub ipsis,
 Iure peribit.

Actus Quintus.

BRUTVS, & CASSIVS.

Spirare ciues: Caesar interfectus est,
 Ille, ille Caesar, patria terror suæ,
 Hostis senatus, innocentum carnifex,
 Legum ruina, publici iuris lues,
 Cuius rapinas nuper, & libidines
 Agnouit orbis totus, & perpeffus est.
 In curia, quam oppresserat, oppressus iacet.
 CASS. En, Roma, gladiū adhuc tepentē sanguine:
 En dignitatis vindicem dexteram tuæ.
 Impurus ille, qui furore nefario,
 Rabièque cæca, te, & tuos vexauerat.
 Hac, hac manu, atque hoc, hocce gladio, quæ vides,
 Consauciatus, & omnibus membris lacer,
 Vndam cruoris, & animam euomuit simul.

C.

BRV. *Ite, ite ciues, conuolate in curiam:
Mentem nouo saturate iam spectaculo.*

*Immanis ille latro, qui regnum sua
Iam spe vorarat, patrie oppresso iucubans,
Anima probris plena omnibus spoliatus est.
Ite, & cadauer illud obscœnum feris*

*Date laniandum, quò feram absument feræ.
CASS. Erymantheum perculerit Alcides aprum,
Hydræque flammis pertinacem extinxerit,
Lapsûmque cælo, iterumque cælo redditum
Confecerit leonem: in vno corpore
Sexcenta nobis monstra debellata sunt.*

*Si strenuis iustus datur factis honos,
Tua, Brute, factos ampliat gloria.*

BRV. *Quicumque mente patriam seuâ premit,
Suosque ciues subdit, vt seruos, sibi,
Dum blandientis iam tenet summum rotæ,
Ipsoque penè tenet æqualis deos:
Simul atque versus cessat astrorum fauor,
Et constituit is tempus adduxit vices,
Cedit, suosque cætero: casu monet,
Vt virtute dempta, ne quid æternum putent.*

CASS. *Sic, sic tyranni debitas penas luant,
Nunquamque sicca finiunt vitam nece.
Eamus hinc, & editam capitolij
Scandamus arces. Roma tandem libera est.*

Eheu quis aures nunciis tetigit meas,
Cecidisse dira Cesarem Bruti manu!
O somniorum iam nimis veram fidem!
Sic misera quondam Troici coniux senis,
Quam somniarat, tulit, & experta est facem.
O, que dolori verba sufficiant meo!
Dehiscite terra, mæque miserandam abripe,
Aut vos nefandi parricide, huc, huc cito
Venite gressu, quòque ferro coniugens
Meum mecastis, me, me eodem tollite.
Secunda vestras hestita expecto manus.
Cupidè madentem coniugali sanguine,
Iugulo mucronem, aut pectore excipiam meo.
Nondum litasti, Brute, perficito sacrum.
Nondum peremptus Cesar est: pars illius
Maneo superstes, non meus vitam tibi
Vir denegarat: ne mihi mortem negas.
Moriar semel, quò desinam toties mori.
At tu doloris turba nostri particeps,
Dum languidus paulatim animus absimitur,
Et membra linquens tabida, petit Cesarem,
Adiung: mæstam fletibus vocem meis.
CHO. Aetheris alti luceat orbis:
Tûque ô radiis incincte caput,

I V L I V S.

Volucris splendens arbiter anni,
 Propera pulchros abdere vultus.
 Tu quoque falsa dominator aque,
 Valido terram concute sceptro.
 Omnia mœorem patefaciant.
 Ille subactæ gloria terre,
 Nunc repetiti gloria cœli,
 Vno Cesar Ione patre minor
 Liquit terras.
 O impurè! ô illaudatè!
 Quorum sacrilega manus potuit
 Tantum mundi extinguere lumen!
 Que vobis sunt supplicia satis?
 Quis taurus, que rote, quis gladius
 Possit vestrum æquare furorem?
 Vobis tellus, vobis æther,
 Vobis denoget vnda quietem,
 Vos ultrices agitent furie:
 Illa cruentis agitet flagris,
 Altera tetro coquat igne genas,
 Tristes alia obiciat colubras,
 Que se vestro sanguine pascant:
 Stygia donec sede receptos
 Laniet vestro vultur adunco,
 Vexet iniquum AEolide pondus,
 Et supplicij quicquid acerbi.

C A E S A R.

18

Sceleratos exagitat manes.
 At tu nostri causa doloris,
 Multum flete, & multum flende,
 Hos bone planctus accipe, Cesar.

C A E S A R.

Quid cœlitum me fletis adiunctum chorè?
 Non luridi me stagna Cocyti tenent,
 Sed templa cœli: non maligne me furor
 Tetigit cohortis: ipsa iam genitrix manus
 Me collocarat inter astrorum globos:
 Simulacra tantum nuda dilaniata sunt:
 Nec ipse cecidi: umbra cecidit tantum mea.
 Desinit e flere: lacryma miseros decent:
 Qui me furenti (vera præmoneo, indiges)
 Sunt animo adorti, non inultum illud ferent.
 Hæres mee virtutis, ut sceptri mei,
 Ne pos sororis, arbitrato pro suo
 pœnas reposcet: ponite modum luctibus.
 Ego ad alta cœli: tecta stellantis feror.

C A L P V R N I A.

Vnde, que so, & ox ad aures ista peruenit meas?
 En, sonum, marite, dulcem vocis agnosco tuæ
 Non iniqua te peremit parricidarum manus:
 Viuis, & receptus astris, latus a sîdes Ioni.
 Quo soles, bonus, fauere perge complecti tuos.

G iij

IULIUS
CHORVS.

Sunt manes aliqui, hincque diem ultimum
Adduxit fera mors, est aliquid tamen,
Quod vitat Libitinam,
Extructisque fugit rogos.
Id si, dum vegetat membra, datum sibi
Vite curriculum puriter egerit,
Nec se turpificavit
Impuris scelerum notis,
Atrox, ut corporeo carcere liberum est,
Rursus fideas consolat in domos,
Quæ Saturnia lacte
Signavit proprio viam:
Atque illic numero cælicolum additum,
Cælesti ambrosia gramine vescitur,
Et carhestia sacri
Plena nectaris ebibit.
Hæc olim haud dubie premia vos manent,
Quicumque innocuo pectore simplices
Virtutemque tenetis,
Et canam colitis fidem.

FINIS.

M. A. MVRETI¹⁹

ELEGIARVM
Libellus.

Elégia Prima.

Non ego Cadmaos meditor cõmittere fratres,
Quorum inimicitias ipsa locuta pyra est:
Non veteris Troia lacrymosa reponere bella,
Bella cavenda aliis, bella cauenda mihi.
Hoc aliis per me liceat decurrere campo,
Illa meis non est veribus apta seges.
Me Venus, et Veneris certo puer improbus arcus:
Energant, numeros attenuant que meos,
Nec præter domine blandum ridentis ocellos
Cæcime me quicquam concelebrare sinunt.
Forstian ista senes culpabunt scripta senem:
Quid faciam? res est imperiosa decor.
Quem nã ille hominum, quæ non mouet ille deorum?
Sæpe etiam cælo diripit ille Iouem.
Me quoque Margaridos decor admirabilis vrit,
Et sibi deuinctum magna sonare vetat.
Nec verò Aonides vestro me excludite cætu,
Siqua ego virginibus non satis apta canam.
Nempe etiam è vobis iuuenili capta decore
C iij.

Oeagro tenerum subdidit vna latus.
 Si nulla è vobis vllum sensisset amorem,
 Vnde foret, quæso, dicite, matris Hymen?
 Sanctus Hymen, qui seductas à matre puellas
 Abripit, inque viri collocat ipse sinu.
 At tu, que in me oculis nimium violentibus usa,
 Nunc spolia è nostro sanguine opima refers,
 Hos numeros hilari (quid enī vctat?) accipe vultu,
 Et vide, vt in speculo, quid tua forma queat.

Elegia Secunda.

Prima mea quisquis deliramenta iuuentæ,
 Et specimen tenuis respicis ingenij,
 Sic tibi, si quid amas, semper contingat amari,
 Imuidia vacuus, si legis ista, legas:
 Nec tibi sit duros acuisse in carmina dentes,
 Carmina quæ propriis scripsit Amor manibus.
 Seu sunt grata tibi, qua fronte placentia culpes?
 Seu minus, ecquis te cogit, vt illa legas?
 Seria si queris, non sunt hic seria, lector:
 Scribere amatorem seria posse putas?
 Nos ignes canimus, pueri nos tela volantis,
 Omne non fausto cognita tela mihi,
 Et dominam, cuius sub amara fronte relucent
 Lumina Sideris amula luminibus,

Lumina materies ardoris maxima nostri,
 Lumina, que mentem surripuere mihi:
 Hæc ego sola canam, dum florida veraget atas:
 Sit procul hinc tragico sformate Musa tumens.
 Post, mox cum mulier distinguent tempora cani,
 Venit et tremulo curua senecta gradu,
 Tunc mihi sit cura salis perdiscere cursum,
 Anæ, et qua noceant sidera, quæque iuuent,
 Quot cælum teneant zone, quot partibus orbis
 Censet, et vnde cadant fulmina, curve cadant.
 Vtatur, dum fata sinunt, melioribus annis,
 Et tota nobis mente colatur Amor:
 Dum decet et postes nocturna frangere rixa,
 Nec pudor est vernis frons redimta rosis
 Dum decet et mentem leni vincire Lyco,
 Et domina clausas ante iacere fores.
 Auferet hæc secum, velut aufert omnia, tempus:
 Cernis, vt hora, dies, mensis, et annus cunst?
 Qui modo vagibat, nunc est puer, inde repente
 De puero iuuenis, mox vir, et inde senex.
 Quare florentes, aptosque caloribus annos
 Qui quis agis, Veneris viue sub imperio,
 Ne frustra à atatis, meliori parte peracta,
 Vinere tunc cupias, vinere cum nequeas.

LIBELLVS.
Elegia Tertia.

Scire cupis, quæ sit votorum summa meorum,
Et qua præcipuè viuere sorte velim?
Non ego tecta mihi Phrygiis immixta columnis,
Diuitis aut auri pondera mille petam,
Non ab Erythraeo repetendas littore conchas,
Aut quæ centenis iugera taurus a ret,
Sed tecum longæ traducere tempora vitæ,
Securumque tuo semper amore frui.
Tunc ego purpureos possim contemnere reges,
Præque mea fors est, dicere, vestra nihil,
Si me candidulis incinctum, vitæ, lacertis
In tepido teneas, confusaque sinu,
Me nunc mellitis mulcens sermonibus, & nunc
Continuo fixis impete basolis,
Semotum strepitu, dominaeque tumultibus vrbis,
Versantem valido pinguis rura boue.
Sic tecum, mea lux, vitæ traductus inerti
Viuere si possim, nil prius esse putem.
Tecum ego per montes, tecum per densa tesqua,
Et curram nullo per loca tacta pede:
Post, ubi currendo fuerit lassatus vierque,
Fessa in graminea membra reponet humo,
Et rursus certamen erit linguisque, labrisque,
Quod vel Chæoniæ vincere possit aues:

ELEGIARVM

21

Forſitan & quiddam poſt baſia multa ſequetur,
Multo illis quod fit dulcius & melius.
Non ego tunc loculi metuam grauioris amantes.
Seruande bona ſunt rura pudicitia:
Balnea non illis, non ſunt populofa theatra,
Non quicquid mentes ſollicitare poteſt,
Sed memora, & placido currentes murmure riuſi,
Demulcensque rudi carmine paſtor oues.
Porro dete: ior nobis cum venerit ætas,
Spaſerit & cana tempora neſtra mine,
Tunc curare cutem, gemo que litare decebit,
Dum fuerint vitæ ſtamina rupta mee:
Nam mea tu, ſed non longum manſura ſuperſtes,
In tumultu condes oſſa minuta breui:
Deinde ubi te pariter ſeu a mors impia falce
Leſerit, & iuris iuſſerit eſſe ſui,
Quo nos, te ponti tumulto mandabis eodem:
Inſcriptum lapidi carmen & iſtud erit,
Cor fuerat binis vnum, mens vna, veator,
Quorum nunc vnus contegit oſſa lapis.

Elegia Quarta.

Virgo oculis ipſis merito mihi carior, ac non
Solum oculis ipſis, quin etiam ipſa anima, *omni a. omni*
Quam nuens morum candor, mens neſcia fraudis, *alſa operta*
yo, y la
guerra ma

Plus quàm maiorum stemmata nobilitant,
 Nobilitent licet ipsa, licetque à sanguine claro,
 Et non obscura sit tibi stirpe genus,
 Quanta putas, nostram vexarunt tedia mentem,
 Ex quo diuersis capimus esse locis?
 Mitius hostili ruerent cum peragata dextra,
 Laomedontias indoluisse puto:
 Mihius Electran, falsas cum tristis ad aures
 Venit Orestæe nuncia fama necis.
 Scilicet haud alius campis errabat Aleis
 Excussus patrio munere Bellerophon.
 O quoties egro suspiria pectore dixi,
 Atque ignis, dixi, quam procul hinc meus est!
 O quoties quavis libuit mihi morte pacisci,
 Possemus paucos vt simul esse dies!
 Occurrunt animo ridentia lumina nostro,
 Occurrit fusco blandus in ore lepos:
 Nunc molles subeunt visus, nunc gratia fandi,
 Nunc subeunt sciti, sed sine dente, sales.
 Verbaque, amarescunt mihi præ quibus omnia mella.
 Ah me his tam longum posse carere bonis!
 Improba, Persephones educta ex carcere Pestis,
 Vix tua plus vlli, quam mihi, tela nocent:
 Falx tua non paucos letho multauit amero,
 Falx tua corde meo me iubet esse procul.
 Illis finis adest vitæ, fini, que dolorum,

At mea perpetuus pectora languor habet.
 Hem! nunquàmne ego te posthac, mea cura, reuisi!
 Nunquàmne os istud suauiloquum aspiciam!
 Nunquam erit, vt veteri Sol nos de more iocantes
 Conspiciat surgens, conspiciatque cadens!
 Certe equidem eueniet. Viden, vt iam fulgure lauo
 Firmarit nostras Iuppiter ipse preces?
 Spes fouet in medio iactatos aequore nautas,
 Spes fouet armatos, spes fouet agricolas,
 Spes fouet inclusos tenebroso carcere fontes,
 Et nos in vita spes quoque sola tenet:
 Hæc modo ne quando temere concepta putetur,
 Fac, fiat scriptis certior vsque tuis.

Elegia Quinta.

Non ego Cumæi peragam si pulueris annos,
 Viree Margaridos liber amore queam:
 Nec si se lecto Venus offerat aurea nestro,
 Margaridem Veneri postposuisse velim:
 Tam mihi confixit iaculo precordia certo:
 Idalius cornu notus & igne pur.
 Hæc quoque nascenti cecinerunt sata sorores,
 Quas Nox antiquo sustulit ex Erebo.
 At Paris Oenonem quamuis ardentem amatat,
 Sustinuit visa linqere Tyndaride:
 Dixerat & Thebes, ego te Minois relinquam.

LIBELLVS.

† O ea sit letho tardior hera meo.
 Vir bene vectus erat spumosa ad littora Dia,
 In viduo coniux sola relicta thero est.
 Submergi, dum per Neptunia praeae vagatur,
 Dignus & iste fuit, dignus & ille fuit:
 Qui potuerit suos alio transferre calores,
 Et vitas vita deseruere prius.
 Tale ego si faciam facinus, m. h. t. r. a debiscat,
 Et rapiar Siculae vitus in antra deae:
 Illic me Tragicæ vexetis Eimnes, illic
 Omnia cunctorum solus acerba feram.
 Sed neque tam dubius, neque sum tã fictus amator:
 Vna dies vitam finet, vna fidem.
 Quando cunque igitur fatalia tempora mensus
 Ad vacuas lucis cogar adire domos,
 Margaritis ipsa mihi natantes claudat ocellos,
 Vitamque ore suo carpat ab ore meo:
 Post effusa comas, nostrum fleat ante sepulchrum,
 Serta ferens lacrymis humida facta suis,
 Et dicat, Vates nuper Murete fuisi:
 Non bonus, at certè fidus amator eras.

Elegia Sexta.

Margariti, quis mihi tere ddat deus, aut tibi quis
 nos,

ELEGIARVM

23

Aspectu vt grato possit vterque frui?
 Nec solum aspectu, sed & oscula ferre citato
 Impete, quæ nullus dinumerare queat:
 Vt colludentes iucundo murrure lingue
 Contrattant auidas per patula ora animas.
 Non ita leta fuit quondam Icarioris, Vlysses
 Cum vidit salu'n post duo lustra suum:
 Nec tam iterum accepta Lyrnesside letus Achilles,
 Quæ quondam abducta fleuerat ipse diu,
 Quam te conspècta scis me, mea vita, futurum:
 Quam me conspècto te scio, vita, fore.
 O quam auidè, ò quoties, ò quot, formosa figuris
 Isti ori roseo basia pressa darem!
 Non hederæ annosæ complectitur arctius alnos,
 Non vlmum vitis pressius vlla tenet.
 Tunc mea turgidulas tractaret dextra papillas,
 Tractarent amidæ lactea colla manus.
 Longæ vetant, eheu, spatia interiecta viarum,
 Quanta Hypanin vix sunt inter & Eridanum:
 Nam te Pictomæ retinent felicia terre
 Oppida, quæ Clanius pinguis culta secat,
 Me verò inuidiæ procul à te dentibus actum
 Fortia lunatæ mœnia Bvrdigale,
 Pocula quæ veteri non inferiora salerno
 Ducit ab innumervis glareæ trita rotis:
 Et tamen, heu, sine te mihi iam nec dulcia vana,

LIBELLVS

Tristia nec quicquid corda leuare solet:
 Ipsa mihi est inuisa dies, Sol ipse videtur
 Opposita vultus abdere nub e suos,
 Et merito, quid enim sine te non triste putandum est,
 Qua sine vel vita est ipsa molesta mihi?
 O di, si miseros vestrum fouet vilis amantes,
 Vos tandem faciles in mea vota date:
 Reddite me domina, vel si id per fata negatur,
 Finit angores nex inopina meos.

Elegia septima ad P. Cruse-
lium Medicum.

Dum tu conaris Parcarum extendere fila,
 Semineces luci restituisque viros.
 Conclamata nouam mittens in corpora vitam,
 Atque Charonta leui currere naue iubens,
 Interea quo me, Cruseli docte, putares
 Ducendos sine te fallere more dies?
 Scilicet, ut seraper, nostros agitamus amores,
 Que vitæ nobis sola terenda via est:
 Et modo damnamus, toties quem sensimus, arcum,
 Nunc de crudeli conquerimur domina.
 Nunc, qua placari possit ratione, rogamus:
 Omnia que quibus tactus amore solet.
 Hac mea laus, hac sint fama præconia nostræ:

Non

ELEGIARVM.

24

Non alio ad manes nomine notus eam:
 Vt quondam iuuenis telo percussus eodem,
 Quo nos, assidue carmina nostra legat:
 Agnoscatque suos nostros in versibus ignes,
 Reddat utque meis cautiore ipse malis.
 Tu cui fatipotens artem concessit Apollo,
 Morborum pelli qua genus omne queat,
 Perge salutifera miseri succurrere dextra,
 Regna que Persephone s fac populosa minuit:
 Vt tibi leta viro gratetur sospite coniux,
 Et penè amisso turba minuta patre:
 Vt te fama ferat candentibus aurea pennis
 Hippocrati Coo, Phyllirida que parem.
 At sine me, qui sum sectando natus Amori,
 Inter inexhaustas viuere nequitiis:
 Me disperdat Amor, semper me torqueat, inque
 Corde meo accensis ventilet usque faces:
 Qui si te pariter certo concussit arcu,
 Hei mihi, quot curas perpetiere miser!
 Tunc tandem disces, quid sit seruire puellis,
 Tunc tandem, exclusi quid sit, amice scies.
 Nil tibi multiplices cognoscere proderit herbar,
 Hunc etenim morbum pharmaca nulla iuuant.
 Quippe etiam Phœbum virgo Penœa torisit,
 Profuit auctori nec medicina suo,
 O quam sepe mihi, mallet carissime, dices,

D

In gelidâ Scythiæ montibus esse lapis.
 Hac te, & plura manent: sed quæ tua cunq̃e futura.
 Ingenio saltem digna sit illa tuo. (est)

Elegia Octaua.

BAsolum blando tenuit mihi Mayraris ore,
 Ambrosia, & dulci nectare dulce magis,
 Quale thymo aut casia, verni sub primula Solis
 Lumina, cum blando murmure libat apis:
 Inde fugit prope pedibus lasciuâ proteruis,
 Dum sese in tenebris posse latere putat:
 Sed nihil est: non fuit eam latuisse Cupido:
 Erranti faculas prætulit ille mihi.
 Iam te igitur rursus teneo formosula, iam te
 (Quid trepidas?) teneo: iam, rosa, te teneo.
 Da mihi pro grata sumpti mercede laboris
 Ter tria, terque tribus basia ducta modis.
 Dic age, num sentis animos concurrere nostros,
 Dum sibi dimidium querit vterque suis?
 Sic age, sic mea vita, animos iungamus vtrinq̃e,
 Nulla ut eos possit dissociare dies,
 Quam tandem ambigues post iura precaria lucis
 Vincus è gemino spiritus ore fluat.

Elegia Nona.

MArgari, flammæolis quæ me comburis ocellis,
 Per quos in cineres, heu mihi, vivus eo,

Dic mihi, qui facias tam multa incendia, cum sis
 Candidior prima frigidiorque niue:
 Nanque ea quæ molles exest mihi flamma medullas,
 A te, si qua fides, non aliunde venit:
 Tu tamen, heu, tanquam glacie circumdata pectus,
 Edurè nostras respuis vsque preces.
 Esse quid hoc dicam? neque enim potis est in eodem
 Cum summo summus frigore melle calor.
 Scilicet & quæ nos fieri non posse putamus,
 Cum libet, & quoties, perficit vnus Amor.
 Is tibi cor misto circumdedit igne gelique,
 Quæ possent ferri singula, iuncta necant.
 O igitur glacies quouis ardentior ignis,
 O ignis quavis frigidior glacie,
 Aut ne me perdant tua frigora, mitius vire:
 Aut ne flamma, gelu proice, Diua, tuum.

Elegia decima ad F. Verum:
Lomnium.

HEi mihi, cur genio vis me pugnare, Lomeni,
 Naturæque iubes vertere iura mea?
 Cur vix parum gratas impellis durus ad artes,
 Musica cui solè sacra placere vides?
 Nam nec agris miles fieri, nec idoneus armis,
 Cuiusmodi aris ista rustica vita, potest,
 D ij

LIBELLVS.

Nec si quem placido nascentem lumine Clio
 Viderit, admota contigeritque manu,
 Aut bonus hostiles vnquam fedare ceteruas,
 Aut ad seua fori iurgia promptus erit:
 Omnia sed fugiens tranquille inimica quieti
 Exiget etatis mollia sila sue,
 Magnarum securus opum, securus honorum,
 Omnia despiciens, quæ leue vulgus amat:
 Ille etiam summos audax contemnere reges,
 Pæque sua miseros conditione putans.
 Castra inuent alios, belli que inamabile murmur,
 Misisti que non sicca corpora multa neci,
 Quæis rapiat prima teneros lanuginis annos,
 Acceleretque suum Parca seuera diem:
 Gaudeat hic miseros inter clamare clientes,
 Et panidos duro terreat ore reos:
 Et sic adeat terras alio sub sole calentes,
 Littora que instructa plurima classe legat,
 Seu ferat Hercules animus spectare columbas,
 Seu ferat annosos ire ad Hyperboreos,
 Durus, qui fragili vitam committere ligno
 Audet, & ignotas equoris ire vias,
 Nec timet immerso decumano marmore fluctus,
 Securisque animi squammæa monstra videt.
 Non sic diuini mitissima pectora vates
 Æthereo quorum fluminis corda calent.

ELEGIA RVM.

16

O cia sectantur sed enim, tacitòsque recessus,
 Et sua neglectis urbibus arua colunt.
 Splendida que & multo spectanda palatia luxu
 Contemnunt, humiles aut referuntque casas:
 Illic & siccant generoso plena Lyæo
 Pocula Bistonis frigidiora nive,
 Et si nescio quid seu vultu ancilla sereno,
 Seu non infirmis villica pollicita est,
 Protinus vt capta reduces ex urbe triumphant:
 O hominum felix: tæque quat èrque genus!
 Sic ego sim, licet atque mihi, mea Margari, tecum
 Non alia vitam ducere sorte meam.
 At tu, quantum in te est, alio nos ducere tentas,
 Astra que sequi numina, Vere, iubes:
 Et, quid, ais, quæso, molli tibi carmine quondam
 Proderit aut homines, aut cecinisse deo?
 Scilicet vt toti fueris cum fabula vulgo,
 Cùmque erit in vultu plurima ruga tuo,
 Fortiter esurias, vt te mala cogat egestas
 Multa pati forti non patienda viro,
 Sectari mensas, blandè appellare potentes,
 Tollere mentitis laudibus astra super.
 Quòd nisi desperes, poteris in luce forensi
 Versari, & laudem querere, opèsq; tibi.
 Excute decepta blandum de mente furorem,
 Qui tibi, ni caueas, perniciosus erit.

D ij.

SATYRARVM.

Aduertit tardas qui recta momentibus aures,
 Exitium demens fabricat ipse sibi.
 Ergo ego ut hirsuti verbesa volumina Baldi,
 Ut discam leges Iustiniane tuas,
 Dedicam teneri modulamina blanda Properti,
 Dedicam numeros culte Tibulle tuos?
 Ah peream prius, & sauo me fulmine tactum
 Trudat in obscuras Iuppiter ipse domos.
 Quam melius dulces dorsina in complexibus annos
 Ponere, & in caro sepe iacere sua!
 Dispercam, si quicquid opum, si quicquid honorum
 est,
 A genere hoc vite me renouare potest.

FINIS.

M. A. MVRETI

AD PETRVM RVFVM.

Druidam Consiliarium Regium
 Satyrarum Libellus.

Satyræ Prima.

IAM dudum tumido mihi bilis in hepate feruet,
 Et rumpi metuo, nisi te, Auruncane, secutus,

LIBELLVS.

17

Insciam tenues mordaci carmine chartas.
 Tunc ausis satyræ conscribere, tot tibi rerum
 Conscius, ut satyræ possis satis esse vel vnus?
 Quidni autem? nunquid par est audacia Balbo,
 Balbo, Stentorea Christum qui voce professus,
 Deinde demi cæuet, tremulum crisante Lycinna?
 Et tamen hunc toruis oculis, & fronte seuera,
 Flammatisque genis, atque horrifico volulatu,
 Dum docet, & iactat fatue sua dogmata turba,
 In mores clamare malos si videris olim,
 Esse putes supero demissum ex limine Paulum.
 O mihi si effossa liceat scrobe dicere, quod moræ
 Efferat in vulgum foliis vocalibus arbor,
 Quenâ ego, vel potius que non ego crimina dicam,
 Concitus? optari sed enim quia talia pessunt,
 Non etiam fieri, dicam tibi Ruse, sed vni
 (Σοι γὰρ ἔντα λέγειν, καὶ ἐμῶς ἂν ἔντα licebit)
 Que mihi siue furor, siue hæc sug gesserit ira.
 Nam quis enim est adeo patiens (nisi forte Torannus
 Deprensus solitus blandi in coniuge meechis,
 Et piperis multo saturas offerre placentas,
 Dum refugit rixas, vitandaque iurgia censet)
 Quisnam inquam est vsquâ, qui si saceli semel huius
 Visidius paulo faciem consideret, irâ
 Abstineat? cum iam oppresso virtutis honore,
 Regnet in humanis vitiorum infamia rebus.
 D iij

Improba quos ludi fecit fortuna choragos,
 Visceribus reliquorum, & sanguine plebis aluntur:
 Perficiuntque suis fauirationibus, haud quos
 Longa fides vite, vel constans fama probavit,
 Verum aequilus, & vulturios, qui rodere norint
 Ad vitium, atque vitium ex membris augere lienē.

Ringitur interea populus miser, & prece multa,
 Nequicquam surdas diuorum verberat aures.

Audisne hæc inquã magni pater Herculis? audis?
 Audisne, an dormis, an nectaris ebrius haustu,
 Exerces positis genialia tempora curis?
 Non aliter nostri. Similes fortasse tueris.

Hæc aliquis, sacro cernens qui sulphure quercus
 Nil meritis, non monstra illa excitiosa feriri,
 In rabiem versus, furis que agitated amaris,
 Insequitur veteris non sanum dogma Lucreti.
 Sic alia ex albis incommoda. Quomodo enim plebs
 Ipsa colat diuos, cum vos, qui fulmine bruto
 Stringitis in vestras ausos mutire tiaras,
 Conspiciat diuis ipsique oppedere Christo?

Anne libet mecum rationum euoluere libros?
 Centum lenoni sestertia, mille Corinthe.

Huius mille infami scortillo? desine pulchra est,
 Et bene sub donamo lumbos vibrare perita:
 Quinetiam fessus si quando elanguit, ipsa
 Insilii, & blandè super illum palpitat: id tu

Quanti esse, aut potius quanti non esse putabis?
 Perge age. In accipitres triginta expensa, canesque
 (Hos domini potius pacis decuisset amaso)
 Eripuit fallax, plus millibus alea binis:
 Vnguentia, exotici que tulerunt cætera odores,
 Fartoresque, coquique, & rari opsonia luxus.

Interea quantū in viduas, quantū in peregrinos?
 Quotnā inopes pauit domini quadra? quot studiosos?

Inscius est morum, quisquis nunc talia querit.
 Hæc fuerant sub rege Numa, sub consule Bruto,
 Nunc alia est ætas. Nugalibus hisce relictis,
 Curant magnanimi ventrem, candamque nepotes.
 Nec gratus quisquam est, nisi cui perfricta pudorem
 Frons omnem abstulerit, sic ut probet omnia, sit que
 Et bene ructanti post cœnam applaudere porco,
 Et bene pedenti blandim arrire paratus.

Sed satis est. Si fortè furor Phæbeius olim
 Mentem, Ruse, meam simili concusserit æstro,
 Bilem aliis, vni risum tibi, Ruse, mouebo.

M. A. MVRETI

AD DANIELEM SCHLEI-
cherum Ulmensem adolescentem omni-
bus & fortune, et corporis, et ani-
mi bonis cumulatifimum.

Satyra Secunda.

Rumpe Lycambæa numeros de cæde madentes
Musa ferox, rabieque noua flammata malignos
Fige hominum mores, damnataque secula culpa.
At tua quis poterit patienti voluere vultu
Scripta? quotus tandem feret hæc conuicia lector?
Ment curare putas, mea quis laudæve, legatæve,
Rideat aut damnet? quasi sint hæc iusta laboris
Præmia, post centum vigilatas ordine noctes,
Et penè crosos repetitis moribus ungues,
Insani & semper deterrima queque probantis
Plus aliis populi suffragia cæca tulisse.
Tu modo quem nondum sæcli contagio vertit,
Tu legito hæc, DANIEL, primæque à flore iuuenta
Disce quot humana lateant sub imagine pestes.
Huncine tu cui lena humeros Hyacinthina velat,
Lucentem hinc illinc auro, gemmisque superbum,
Vinosæ facie, vasti qui pondere ventris

LIBELLVS.

29

Sudantis mule cæcæntia terga fatigat,
Aspicis: hic primo abiecta de stirpe creatus,
Vilisque, ignotusque, & terra denique proles,
Nors aut virtute, ingenuis aut artibus (illus
Ipse sua ex equo cum mula nouit) at astu
Sensim subducens fatuis fundosque, laræque,
Tandem huc peruenit: rabidi nunc more leonis
Ventrè adipe insontit & miserorū sanguine sarcit.
Aspice & hunc qui diducto, ceu simia, rictu
Putris gingivæ viduata sedilia pandit.
Quotidie hunc videas nitidi sub primula solis
Lumina, cum trepidus postico limine furtim
Emittit tota vexatam nocte sacerdos,
Repere paulatim per delubra omnia, & illic
Obstipo capite, & trepidantibus vsque labellis
Nunc has, nunc illas pronolui ceruicium ad aras.
Hinc rediens non ille inopes fraudare recusat,
Non delatori periuria vendere Cordo,
Non facere omnia, que vel dicere vix sit honestum.
Vim putat hanc demens esse in lustralibus undis:
Perque globos precibus distracta mente volutis,
Vt si vel cani iugulum patris ense resolutat,
Dummodo mortales oculos effugerit, ipse
Conscia securus contemnere numina possit.
O simulatores, tetrum pecus, vt mihi sæpe
Bile iecur vitrea diffunditur ista mentis

EPIGRAMMATA.

Creditis esse deum caelo qui talia curet?
 Exprimite hoc factis, non creditis abiicite ergo
 Hunc fucum, & vultu ruit in scelus omne relecto.
 Hoc ego larvarum genus exitiialiter odi.
 Sed quid ego enumerans nequicquã singula conors
 Res caret illa modo: genera ipsa evolere longum est.
 Stupra, doli, fraudes, periuria, furta, rapina,
 Crimina erant olim: nostro sunt tempore lusus,
 Quos pueri tenebris meditantur ab vnguibus, & quos
 Ipse docet natos genitor, materque puellas.
 Venimus ad summum: ruptis & prorsus habenis
 Oppressa rerum potitur virtute libido.

FINIS.

M. A. MURETI
 EPIGRAMMATA.

~~LIBRO~~ IULIO CÆSARI SCALI-
 GERO PATRI MEO.

IN tenues numeros, primi monumenta furoris,
 Quo ma non simplex corda subegit Amor,
 Dirige fiderei radiantia lumina vultus
 Cæsar, & hæc nati ludicra nosse tui.

EPIGRAMMATA.

30

Neu pigeat studiis aliquot grauioribus horas
 Subtrahere; interdum deferere illa lene est.
 Nepe ducum baud quisquã, licet impeterrita gessit
 Corda ferox, gladios semper & arma terit.
 Qui populos iussisque regunt, nutuque coercent,
 Et retinent forti regia scepra manu:
 Non renunt animos rerum moderamine pressos
 Interdum teneris exhibere iocis:
 Sæpe etiam vasti mens vnica Iuppiter orbis
 Fletere se à magnis ad leniora solet.
 Insequere exemplū regūque, ducūque, Deique,
 Dux olim, & princeps: nunc mihi penè Deus.

Antonio Goucano.

SVnme poetarum, quos secula nostra tulerunt:
 Cui sacra Castaliū fluminis vnda subest,
 Accipe non tetrica iuuenilia carmina fronte,
 A domino limam iussa subire tuam,
 Vt tibi si (quod vix ausim sperare) probentur,
 Olim se lucem posse videre putent:
 Sin minus, æterna damnentur vt omnia nocte,
 A spectu tanti facta beata viri.

Ad Noctem, Sidera, & Auroram de
 Domina pulchritudine.

NOx furua, atque alis horrenda nigrantibus:
 & vos

EPIGRAMMATA.

*Fixa meæ vultu sepius astra deæ,
Audite hæc: tu primum Erebi centumplecis vxor,
Quæ veniens vno cuncta colore notas.
Non pudor est, vbi flammeolo te Margaritis ore
Pellit, & inuitum cogit adesse diem?
Vos quoque lucentes Aethææ radiantis ocelli,
Quorum alta assiduo templa canere sonant,
Non pudor est, oculis vbi scintillantibus illa
Cedere tot vestras lampadas vna iubet?
Et tu Dardanij coniux formosa mariti,
Tangere sol cuius nil nisi terga potest,
Nunquid vbi aspecti, quàm te procul illa relinquat,
Natiuus roseo crescit in ore rubor?
Non, puto: quin illi vltro omnes conceditis, in qua
Miratur vires Iuppiter ipse suas.*

Ventis fureatibus.

A Eolida celeres, dominae Iunonis alumni,
Cernula veluoli quos timet vnda maris,
Alifremi, alipedes, cæli, terræque tetrarchæ,
Dirigite in pectus flamina vestra meum:
Ut mea vel vestro percant incendia flatu,
Vel me etiam vestris viribus aucta necent.
Ad animum suum.

*Q*uoniam abijt mihi animus? num quò solut? au-
guror illuc?

EPIGRAMMATA.

*Pectore se dominae condidit ille meæ.
Siccine me tandem miserum, fugitiue, relinquis?
Siccine, de fertor, castra inimica petis?
O saltem flammata tuo vel ab igne caleseat,
Frigere vel flammæ enecet ipsa tuas.*

Margaridi.

*D*icere dum conor nostro tibi, vita, dolores,
Ab misera ex ipsis verba labris abeunt.
Dum tegere, & clauso meditor sub corde tenere,
In geminat vires abdita flamma suas.
Quid faciam? ex aquo magnum discrimen vtrunque
Sive loqui coner, sive tacere velim. (est:
O que sola meo iam dudum in pectore regnas,
Tute tibi casus, Diana, referto meos.

Somnium.

*E*uge, an te teneo, mea lux, an somnia demens.
Fingo mihi? certè, lux mea, te teneo.
Somnia non hæc sunt, oculis nõm: intuoꝝ hisce
Flammeolæque oculos, purpureasque genas,
Læteolæque manus, & eburnæ frontis honorem,
Collæque non tacta candidiora niue?
Dulcia collatis ineamus prælia signis,

EPIGRAMMATA.

Dum tuta alternis lusibus hora datur.
 Me miserum! nusquam es. fallax me ludit imago.
 O dolor! ô animi gaudia vana mei!
 Quid queror? exacta si rem ratione putemus,
 Umbra est in misero quicquid amore boni est.

Margaridi.

DUm te, Margari, basiare conor,
 Labris protinus invident ocelli,
 Aspectu que tui carere nolunt.
 Quod si contuitu beare ocellos
 Tentarim, labra protinus repugnant,
 Que ad sese iste tuus vocat, trahitque
 Candor purpureo natans in ere,
 Ut ferrum Hercules trahit lapillus.
 O vis eximia superba forma,
 Que me vel mihi disfidere cogit.

Eidem.

Sic age, pugnando teneri pascentur amores,
 Inuade insans vulgibus ora mihi:
 Et turba nostros, audax, lacerâ que c. pillos,
 Atque interiecta gaudia velle mega.
 Illa etenim ô quanto magis est perfecta voluptas,
 Que cupiente quidem, sed renuente venit!

Eidem.

EPIGRAMMATA:

Eidem.

L Videmus, mea Margari, & iocemur:
 Nos & cum roscum diem reducet,
 Et cum se Hesperus recondet vndis
 Depren dat radiatus ora Phœbus
 Ludentes simul, & simul iocantes.
 Appellabo ego te meam columbam,
 Tu me, blandula, passerem vocabis.
 Cum dicam tibi percitus furore,
 Da mi basolum unicum columbar.
 Tu collo iniiciens meo lacertos,
 Porges mi oscula dâicata mille,
 Et mille altera, & altera usque mille,
 Vibrans improbulam subinde linguam, &
 Os morsu tenero meum laceffens.
 Dehinc dices mihi, mi tenelle passer,
 An non ipsa tibi vna sum columba?
 Tua vna ex arino columbulilla?
 Tuum mel, tua suavitates tuum cor?
 Tu me (nam tu sum) suauicre,
 En hæc vbera tara iuncta ceryne,
 Que per te mihi primulum tumescunt,
 Oblectare & sibi fasciam repellunt.
 Quid tu, quô modo, delicate, pergis?
 Quid trulis digitos nimis salaces?

E

EPIGRAMMATA.

Sic nos, sic age, dum viremus ambo,
 Dum res ad Veneris valeamus ambo,
 Ne frustra melior teratur aetas,
 Ludamus mea Margaritæ, et iocemur.
 Tergo debilis imminet senectus,
 Quæ cum venerit, ab dolor, columba,
 Nos tu sis mala, viriūmque langor
 Pro ludis que sociis que consequentur.

Ad Paulam.

BAsia quod libas cupidis luctantia linguis,
 Res satis ardori non facit ista meo.
 Quod mea colla tenens blandis, resupina, la certis,
 Me dicis vitam, deliciis que tuas,
 Et omnibilibet. Dulci Veneris de nectare, Paula,
 Aut nulla, aut quinta da mihi parte frui.

Ab amica procul positus, ob idque
 noctu quiescere non valens,
 mortem precatur.

Iam tacitis celo voluntur tractibus ignes,
 Aliaque rorantes Delia flebit equos.
 Iam pecudūmque, atque alituum genus omne, fera-
 riumque,

EPIGRAMMATA.

35

Et quotquot liquido marmore monstra silent,
 Somnus habet, dubio que natans per inane volatu.
 Membra papaueris illinit unguinibus,
 Te solum, Murete, fugit: tibi cura recurans
 Ire iubet lento tempora mæsta gradu.
 O cælum! ô certis agitatis legibus orbes,
 Cuilibet ex ortu qui sua fata datis!
 Extinctum toties sit fas occumbere. Iam sum
 Non ego, sed tantum corporis umbra mei.

In Venerem.

SI Venus, ut mendax docuerunt turba, Poete,
 De mediis veri nata putatur aquis,
 Qui fieri potis est, mediis ut fluctibus orta
 Assiduo nostrum torreat igne iecur?
 O dolor! ô quid iam miseri speretis amantes?
 E media vobis nascitur ignis aqua.

Ad Margarin.

QVeni tu cūque semel blando aspectaris ocellis,
 Nisi subita exiliat letitia, lapis est.
 Cui verò hæc etiam dederis libanda labella,
 Hunc ego felicem terque quaterque voco.
 At si quem complexa tuo dignare cubili,
 Is non iam sælix, Margaritæ, sed deus est.
 E q

Pande oculos, pande stillatæ frontis honorem,
 Queis doleat visis, mudeat que Venus.
 Pande agetū la sciua. quid, o, quid nā oculis illud,
 Quo mea versantur corda, supercilium?
 Saltem ebur hæc manuum interea spectare licebit:
 Ab etiā me manus? seu, etiā me manus?
 En, iam igitur posthac nihil amplius ipse videbo:
 Claudio etiā ipse meos, en tibi, claudio meos.
 Iam formose dies, iam lux formosā valetō:
 Nam vos, nec dominam cernere supplicium est.
 Audiat, inque sumum iecit mea Diva meum se,
 Reclusitque oculos applicito ore meos.

Eidem.

Cum pluit, & radios Phœbus cum subtrahit or-
 Tum sanè mœstus quilibet esse solet: (bi.)
 Ne mirere igitur, si sum, mea Margari, tristis:
 Ecce pluo lacrymas, tu mihi Phœbus abes.

Ad Gallam.

Non pro verbis ego sola rependere verba,
 Et pro blanditiis reddere blanditiis.
 Oscula si qua dabit, scila auferet oscula de me:

Pro solis nutus nutibus eripiet.
 Hæc aliquid præter tibi me si vis dare, fas est
 Hæc aliquid præter, te mihi, Galla, dare,

Iulio Cæsari Scaligero.

Scaliger Aonia decus immortale cohortis,
 Qui, que alios ornant singula, solus habes,
 Altera Verone, maior sed fama priori,
 Cui Clarij munus cæsit utrunque dei,
 Cui tot se debent animarum nullia, per quem
 Sapius est Sisygij cymba quæta senis,
 Quid tantum angusta de maiestate remisisti,
 Ut placido versus videris ore meos,
 Præmia que tandem tibi digna repencere possim?
 Deuocam si me, vix satis esse putem.
 Tū meo versus voce ut laudaueris illa,
 Quam stupet, & qua nil grandius orbis habet?
 Præmia quænam igitur reddam tibi digna? sed erro:
 Præmia non debent reddier vlla deis.
 Anne tuas igitur describam carmine laudes?
 (Laudari humana nemina voce volunt)
 Deficient humeri tatio sub pondere, nec iam
 Tuta erit in tanta nostra carina mari.
 Quidnam igitur? tæceo, satis hunc dixisse putandum
 Se quicumque satis dicere posse negat. (est,
 E ij

EPIGRAMMATA.

In eundem.

Dic dea, quod possum scripturus fingere nomen,
 Scaligeri quod par laudibus esse queat?
 Cur petis imprudens, quod habes? dic, Scaliger: illud
 Omnia virtutum nomina nomen habet.

In eundem.

Dicite mihi Musa, cultissima numina nobis,
 Quonam Scaligeri pascatis ora cibo?
 Sic ego, sic Musa: quam te sententia fallit!
 Nectare quo potius nos alat ipse, roga.

Ad Phyllidem.

Cum ducenda mihi sine te sunt tempora, Phyllis,
 Longior est anno mensis, & hora die.
 At tecum si quando datur mihi vivere, rursus
 Esse diem credo, qui modo mensis erat.
 Te sine vel Tauri cum lustrat cornua Titan,
 Semper adesse mihi moesta videtur hyems.
 At tecum medio gelida sub tempore bruma,
 Ire tamen veris tempora leta puto.
 Te sine nox mihi fit, medio cum Phoebus in axe est:
 At tecum in media fit mihi nocte dies.
 Quantum in me miserum iuris tibi fata dederit
 Que mihi vel cæli vertere iura potes.

In Carolum Caliantheum.

Philosophum te dicis, & hoc te nomine iactas,
 Prae te omnes reliquos ut nihil esse putas.

EPIGRAMMATA.

35

Nec tamen aut re:um causas & pondera nosti,
 Aut aliud, nomen quo mereare sophi.
 Una tuis titulis addenda est litera, Carle:
 Nec mihi philosophus sed phil. somphus eris.
 Rodolpho Condomio, à quo ad
 cenam inuitatus fuerat.

Ad cenam tibi me quoniam condicere cogis,
 (Si modo quis cogi, quò cupit ipse, potest)
 Accipier qua me cupiam ratione, Rodolphe,
 Cognosce, & cæna quid caput esse pntem.
 Non me precipue vel aus Lunonia ducit,
 Vel que de Scythico flumine nomen habet,
 Ista decent reges: nobis cenantibus una,
 Sustineat parcas sobria mensa dapes.
 Sit vini tibi cura prior: nisi nobile vinum est,
 Et iocus à mensis, & lepor omnis abest.
 Tunc cibus inuito lentescens crescit in ore,
 Et leuius ferre est, quam recreare sitim.
 Sin contra adfuerit generosi copia Bacchi,
 Vix capit undantes veldomus ipsa iocos:
 Tunc & conuiuæ per mutua pecula certant:
 Hic annos dominae condit, at ille suos:
 Et veteres memorant flammæ, & carmina dicunt,
 Et laudant cæne concelebrantque patrem.
 Quare agedu' memori primum hoc sub mente teneto:
 Si tibi cura mei, sit tibi cura meri.

E iij

In Lygdum.

Illi vixit Lygdus teneris dum discit ab annis,
Est simul & Chiron factus, & Eurytion,
In euadent.

Lygdu blandulus est, venustulusque,
Formosusque supra modum, & benignus
Non eris modo, sed sui & suorum:
His multos parat artibus sodales.

Vnum est quod nequit approbare multis
Nasutus nimium, dicacibusque,
Mureto, Crucioque, Memmioque,
Quod se frugibus unicus reperis,
Multa pascere glande perseruat.

De Porna ad L. Memmium.

Porna suis tantum, Memmi, substernit amicis:
Verum, at nulli unquam Porna inimica fuit.
In eandem, quæ se etiam famulis subigen-
dam præbebat, cum tamen mi-
rè arrogans esset.

Quam malus est, quisquis dicit te, Porna, su-
perbant!
Quæ te tu te pueris subicit ipsa tuis.

F. Grato Lomenio.

Dicere te tactum nullius amore puella,
Lasciuque soles spernere tela dei.
Quid sibi, Grate, volunt igitur, quæ sepe notant,

Tot data ab argento signa supercilio?
Quid risus, quid verba, manusque loqua-
Et que summoto basia teste capis? (ces,
Fingo, inquis, Celare tuum cur uiteris ignem?
Quisquis tam bellè talia fingit, amat.

Gulielmo Mombasio Episcopo
Lectorensi.

Quod tam censeris generoso sanguine, Præsul,
Quodque es tam multis clarus imaginibus,
Illa quidem certè laus est non infima, sed quæ,
Tota ad maiores sit referenda tuos.

Quod superas opibus multos, quod honoribus anteis,
Fortuna hæc dici munera posse vides.

Quod sis Augusto spectandus corpore, forsitan
Natura hæc dotem vendicet ipsa sibi.

At quod tam multis fulges virtutibus, atque
Eximii rari dotibus ingenij,

Quodque tuis lucem præferre nepotibus illam,
Quam tibi maiores ante iuere, potes:

Hæc demum est tua laus; hæc, Præsul, laus tua demum
Vna hæc te superis inserit ordinibus. est:

In Ponticum.

Sæpius hinc illinc video tibi, Pontice, mitti
Carmina iudicio subiicienda tuo,
Idque à diuitibus: neque enim tua, Pontice, quisquæ
Emendaturus lumina pauper adit.

EPIGRAMMATA.

Quid mirum? neque enim possit dare munera pauper:
 Nec te, qua veniunt carmina sola, iuvant:
 Mittit at hic gemmas, alius cum versibus aurum,
 Ut consentent opera premia digna tuae.
 Tu, quia muneribus caperis, mala carmina laudans,
 Altera mentita retia laude paras.
 Quid correctoris falso te nomine iactas?
 Id non corrigere est, Pontice, colligere est.
 In eundem.

A Vrea non vana iactas tua carmina voce:
 Purgari solo nempe quod igne queunt.
 Francisco Moncaudo Burdigalensi.

Moncaude optime, cui novem sorores
 Sertis tempora laureis coronant,
 Quem vatem geminus suum Cupido,
 Quem vatem genitrix suum Dione,
 Spretis omnibus, vnicum salutat,
 Illos versiculos perelegantes,
 Illos versiculos perimpudicos,
 Nec castos nimis, & nimis venustos,
 Molles, improbulo, libidinosos,
 Effrontes parhicos, Catullianos,
 Per ludum mihi quos heri dedisti,
 Iam, credo hercule, milles relegi.
 Ut sunt molliculi! ut fluunt decenter!
 Ut spirant Venerem undiquaque totam!

EPIGRAMMATA.

37

Ut vincunt Sybariticos poetas!
 Ut, quod pruriat, incitare possunt,
 Non dico senibus modo his pilosis,
 Verum decrepitisque, mortuisque,
 Si quicquam pote mortuos movere est.
 At qui dicere te tamen solebas
 Ludorum, & Cypria rudem palastre,
 Meque illa imbueras opinione,
 Nil te ut virginem magis putarem:
 Quin & versibus, impudens, in ipsis
 Semper dissimulas, adhucque sumis
 Tyronis tibi nomen, Imperator.

O he desine: ten' ego ut pudicum
 Posthac arbitrer, ampliusve fallar?
 Imo mehercule virginemque Cyprin,
 Castratumque putem prius Priapum.
 ingenio CÆS. Scaligeri.

E Minus atherij collucens luminis aura,
 Que radios toto difficis orbe tuos,
 Certaque cognati retinens commercia celi,
 Tunc etiam cum te deprimis, astra vides:
 Hæc tibi pauca tui mirator maximus offert
 Carmina, at indocta non bene ducta manu,
 Si liceat, tibi templa simul positurus, & aras:
 Usque adeo numen suspicit ille tuum.
 At tibi pro templo calum est: humus, ara nec ipse

EPIGRAMMATA.

*Iam renuit, quin sit victima sacra tibi,
Pro Carolo Montauserio ad Margari-
tam reginam Nauarræ.*

Mens regni, sexus lumen, stupor orbis, in vno
Munera que diuim corpore cuncta tenes,
Conspicere in qua vna veteres licet heroiæ,
Et quicquid veteri laudis in orbe fuit:
Delicium cæli, terræ decus, accipe, quæ sibi
A duolunt pedibus carmina pauca tuis.
Nam quamuis tibi nulla dari, nisi magna decebat,
Parua tamen læta sumere fronte soles.
Illa tibi est cum diis communis, vt omnia, virtus,
Vili etiam placant quos data thura manū.
Fors olim miora tibi, & meliora dicabo,
Si modo me sulita, Diua, fœuebis ope.
Te sine nil, sed multa tuo cum numine possum:
Nititur auxilio spes mihi tota tuo.
Ipse quidem profusus nihil hoc sum tempore: sed tu
Ex nihilo me aliquid reddere, diua, potes.

CÆS. Scaligero.

Cum mea tantopere placeant tibi carmina Cæ-
sar,

Vel si non bona sint, iam bona facta puto.

F. Grato Louenio.

Quæquis te Gratiū primus, Franciscæ, vocauit,
Omen, non nomen tradidit ille tibi.

EPIGRAMMATA.

38

In quendam.

Mulier inaccessu, capite *Aeolus*, ore *Ianus*,
Tres vno diuos corpore solus habes.

In Rufinum.

Inter Latinos forte sicubi assedit
Pulchellus iste, fuscule ore, Rufinus,
Qui sericatus gaudet ire per vicos,
Tria verba molli Græca voce τερευλιζα:

Græcè sed adsit eruditior quisquam:
Silentur illa: proferuntur Hebræa,
Que luidis præmansa dentibus latrans,
Nil præ se apellas iurat esse Rabbinos,
Suaque ita obicit imperitiæ velum.

At scis, apud nos astus iste quid proficit,
Doctor trilinguis, architecte verborum?
Scis, inquam, apud nos astus iste quid proficit,
Qui vera fucis iudicamus absteris?

Dum vis videri habere tris simul linguas,
Vnâ que tentas anteire serpentes,
Quod credimus te haud aliud esse quàm linguam.

In Noallium.

Nil immundus est tuis libellis,
Nil obscœnus, impudicusque:
Et vis te tamen vt putemus esse
Numa, Fabritioque sanctiorem:
At sententia nostra ea est, Noallis.

EPIGRAMMATA.

Quisquis versibus exprimit Catullum,
Raro moribus exprimit Catonem.

In Vergilium.

Vergilius ipse loquitur.

Cor Phœbi, Phœbus Latij, vatum pater, & rex,
Fons ex quo Aoniæ profilit humor aquæ,
Par volui primum, maior sed factus Homero,
In Græcos Romæ iura secunda dedi:
Ad cœlos tandem raptus, Ioue iudice, dicor
Nectareæ illorum vincere voce sonos.

In Lygdum.

Quod sis tã facilis, quod sis tã, Lygde, benignus,
Quam noua nupta suo cum parat ire viro,
Hoc caue te credas nobisve, aliisve molestum.
Nomine: quinetiam nos magis ista iuuant.
Displicet hoc, quod nõ tantumodo, Lygde benignus,
Verumetiam, vt fama est, officiosus homo es.

In Apollinem.

Cum timidam cupidus Daphnem sequeretur
Apollo,
Currentem celeri per iuga summa pede,
Improbe, narratur tristis dixisse, Cupido,
Incaluit pectus cuius al igne meum,
Aut concede tuas, quibus istam persequar, alas,
Aut tua de nostro pectore tela moue.

EPIGRAMMATA.

In Ponticum.

39

Sepe, velut videns, Epicuri dogmata laudas,
Et, quasi per lusum, reiicienda negas:
Sæpe velut videns, dæcis tibi vera videri:
Quinetiam vultus signa probantis habet:
Sic etiam viuis, quasi non alienus ab illo,
Omnia que iuras te simulare tamen.
Tolle tuas artes: nihil hæc mendacia profunt:
Qui semper simulat, Pontice, non simulat.
Neque auaros, neque prodigos probandos esse.

Improba quem partis cumulandi plura libido
Detinet, & iuris non sinit esse sui,
Quem vexant damnosa modis insomnia miris,
Dum sua sub tacita pondera nocte putat,
Qui queritur tardas non sepius ire Calendas,
Quique nihil pensæ, dummodo quaerat, habet,
Omnia præ lucro contemnere iura paratus,
Nec mihi, nec cuiquam, credo, placere potest.
Sed neque qui ternis decies centena diebus
Fundit, & in sumptu nil putat esse nimis:
Quique etiam noctu, posita cum lusit arca,
Non alio ritu tempora lucis agit:
Quem Sol si primo locupletem viderit ortu,
Redditus ex Creso protinus Irus erit:
Qualis apud Stygiam torquet rimosa paludem

EPIGRAMMATA.

Vano virgineas vna labore manus.

Quisnam igitur qui se cauta sic temperat arte;

Vt medium seruans, vitet vtrumque latus.

Pronidus, at facilis: parcus sibi, largus amicis.

Atque etiam largus, cum petit hora, sibi:

Qui nec opes terra surtim componere, sed nec

Perdere disincti more nepotis amat.

In Gelliam.

QVod nimio faciem cultu tibi Gellia quaeris,

Et suffis multo corpus odore tuum,

Hac ratione mihi credis te posse placere,

Conarisque illa me retinere via.

Quere alios, isto qui delectentur amore:

Personata mihi nulla puella placet.

Claudio Coletio Campano.

CVm det Rufa rosas, cum det tibi blia, Claudis,

Cum det ferta tibi crine ligata suo,

Cum te respiciens suspirat pectore ab imo,

Annuat arg. tis cum tibi luminibus,

Demque cum quocuis solum te sola sequatur,

Conicere hinc quis non vltiora queat?

In Romanum.

CVm somnus pigeris vix dum est excussus ocel-
lis,

Atque recans orto plama relicta die,

Inclamas multo puerius, Romane, boatu,

Ora.

EPIGRAMMATA.

40

Ora lauaturas qui tibi porret aquas:

Tunc & gingivas multo sale sesquipedales

Proluis, & guttur terque quaterque tum.

Esse quid hoc dicam, quod cum tam se pe lauetur,

Nunquam non tamen est sordida lingua tibi?

F. Laccio Cairiechio.

TVne meo elabi possis de pectore, Lacci,

Aut ego, dum vinam, non meminisse tui?

Ante vel istius mundi compage soluta,

Tetra in antiquum sit reditur a Chaos.

Quin mihi cum Laebesis summos peruenit annos,

Nostra sonum referent nominis ossa tui.

In Grannium.

I Ambicos sine lege Grannius facit:

Miraris? ipse lege Grannius caret.

Fraudem suis idem inserit poematis:

Miraris? ipse fraude sine facit mihi:

Adeoque si quid fraude vacuum vnquam facit,

Vt fraudet expectatione alios facit.

Iohanni Costecando.

NI quantum pote quisquam amare quemquam,

Tantum te ipse amo, Costecande, mi te

Tantum non oculis fero iam in ipsis,

Verum in pectore & intus medullis:

Contingant mihi cu. sta, qua timentur,

Et multo grauius, quam timentur:

F

EPIGRAMMATA.

Tanto ut sim ipse miserimus malorum,
Quanto tu vnus es optimus bonorum.

Iocofum.

~~Ille quibus sic carere non potest, sed non potest
esse in se ipso, sed in se ipso, sed in se ipso,
propter quod non potest esse in se ipso, sed in se ipso,
sed in se ipso, sed in se ipso, sed in se ipso,
sed in se ipso, sed in se ipso, sed in se ipso,
sed in se ipso, sed in se ipso, sed in se ipso.~~

In malos principes.

Iuppiter in faciem, propter sua probra, lupinam
Mutauit regem Menalis ora tuum.
Ille quidem Regum solus, mihi credite, non est,
De se qui dici promereatur idem.

In Corellium.

Sutor es, & pistor, lanus, lanusque, coquisque,
Mercatorque bonus, causticusque bonus:
Te tamen in tota non est mendicior vrbe,
Nec quem paupertas arctius agra premat.
Dic agendum, quid sit (nam res est mira, Corelli)
Cum tot res facias, rem facere ut nequeas?

In Lygdum.

Cur tibi cauta dedit corpus natura pusillum?
Viderat hoc ipse plus satis esse mali.

EPIGRAMMATA.

~~Ille quibus sic carere non potest, sed non potest
esse in se ipso, sed in se ipso, sed in se ipso,
propter quod non potest esse in se ipso, sed in se ipso,
sed in se ipso, sed in se ipso, sed in se ipso,
sed in se ipso, sed in se ipso, sed in se ipso,
sed in se ipso, sed in se ipso, sed in se ipso.~~

In conuiuatore nimium
prolixum.

Quoniam scribitas, quoniam ista sophismata
plenis?
Vis bene conuiuas pascere? pone famem.
Annæ Ogeriæ Neapolitanæ.
Aurea casariem, prædulci argentea voce,
Hæc mihi, cur duro ferrea corde manes?
Iohanni Deliano.

Si sacer aethero furor excitat igne poetas,
Eosdemque a sidua lampade torret Amor,
Miraris, solidos curnam exhaurire trientes,
Donaque Lenæ sumere patris ament?
Ante diem geminus miseris extingueret ardor,
Ni daret assiduus frigora grata latex.

F. 7

EPIGRAMMATA.

Stephano Alifio Burdigalensi.

Sinea se faciles dederint in vota camene,
 Ut per plura meum secula carmen eat,
 Tu pariter mecum memori celebraberis aeo,
 Et tibi scripta vetus per mea nomen erit.
Sin (sed enim verbis & pondus & omen abesto)
 Non feneant domino longius illa suo,
 Non tamen idcirco tibi displicitura putabam
 Hec magni in te animi pignora parua mei.

Mario Crucio.

Forma etate perit: vires atate fathiscunt:
 Casibus innumeris eripiuntur opes:
 Vna, Mari, est virtus, quæ non vis temporis aufert,
 Non premit indigno fors inimica pede.
 Vna suos inuicta perennibus inserit astris,
 Fortune imperio liberat vna suas.
 Hanc sequere, Insani est postponere firma caducis,
 Veraque qua bona sunt, spernere falsa sequi.

In Ponticum.

Ponticus eximum dum sese ait ess: poetam,
 Hoc solo dici iure poeta potest.

In Laidem.

Non toto est multier, quàm Laïs, iustior orbe:
 Cur ita nam rectum semper amare solet.

EPIGRAMMATA.

42

In Auitum.

Cvm subigat sterilem, nihil illi donat Auitus:
 Sic fit, ut ille oleum perlat, & illa operam.
 In Pontilianum.

Cvr tua vix vquam sint falsa epigrammata,
 Diluis hæc nimio, Põtiliane, mero. (queris?)
 De virtute & gloria.

Virtus, ut solidi quiddam est, et corpore constiis:
 Acqua sed est vmbra gloria fluxa leui.
 Hanc igitur quisquis neglecta amplectitur illa,
 Hinc magis quàm corpus, corporis vmbra placet.

De Lucij cuiusdam memoria.

Ese aliquam si quis memorandi pernegct artem,
 Hanc qui confirmet, Lucius vnus erit:
 Ille etenim nuper curique aditus & arte,
 Tres versus totidem noctibus ed. dicit.

In Paulum.

Electo surgens ad mensam accedere Paulus,
 E mensa ad lectum rursus abi e solet:
 Interea attingit libros, ut vna catelli,
 Et queritur sese discere posse nihil.

Fatis parendum.

Obsequitor fati: ducent te fata volentem.
 Sin nimis, inuitum te tamen illa trahent.

EPIGRAMMATA.

De Pompilij naso.

Pompilio est nasus cubitos tres longus, & unum
 Latas, & hinc murus cingit utrinque triplex:
 Ad sunt & turres, Bacchus quas condidit ipse,
 Et minio tinctis usque rubere dedit.

Hinc etiam naso vis admiranda tributa est:
 Nam calices secos illius umbra facit.

Imò etiam longè distans se senserit usquam,
 Ut magnes ferrum, sic trahit iste merum.

Nuper eram in mensa, sitiens, potare paratus:
 Pompilius clausas astitit ante fores:

(Mira canam, sed vera) merum mihi forte paratum
 Attraxit naso protinus ille suo.

In Pauli nasum.

Exiguum si quis nasum vidisse laborat,
 Paulum adeat, Paulo si modo nasus inest:
 Non etenim est nasus, sed pars centesima nasi,

Et quo quis viso dicere possit, ubi est?
 Talis inest nasus muscis, sed & his quoque maior,
 Et melius nasi nomine dignus inest.

Quam quæ per radios volitant corpuscula solis,
 Maiorem nasum vix, puto, Paulus habet.

Sub exortum diei.

Roscida purpureus effert Aurora iugales,
 Et nitidum Soli prævia sternit iter:
 Noctis aues dudum ruperè silentia cantu,

EPIGRAMMATA.

43

Nullaque iam cælo, rava vel astra micant.
 Exit flammivomo Phœbus spectabilis ore,
 Et tenebras dense noctis abire iubet.
 Christe, patris splendor, vero me lumine reple,
 Aquæ meo tenebras pectore pelle procul.

In Gaurum.

Efundas versus una cum luce ducentos,
 Forte poetæstris annumerandus eras:
 Sed cum te eximium iactas tam sæpe poetam,
 Id quoque quod paulum est, incipit esse nihil.

In Pamphagum.

Pamphagus in patulâ tã multa ingesserat aiuã,
 Quam poterant demis plus sat is esse viris:
 Ecce venit campo, præciũque exposulat: ille
 Ebria terribili lumina more rotans,
 Euomit in patinam vinũque, cibosque receptos,
 Atque ait, en, merces tu tibi habeto tuas.

In Gallonium.

Stertis ad octavam Gallonius: inde cubili
 Paulatim assurgens languida membra lenat.
 F iiij

EPIGRAMMATA.

Obicitur perdix, quam protinus ille calentem
Denorat: hac nulli cessarit arte libens.
Spumantis temeti cyathos octoſve, nouémve
Adicit, & sacris sic operatus, ait,
Di date mi constanſe animi, mentémque quietam,
Quam multis vita eſt noſtra referta malis!

Sestio.

Multa quillè, fateor, cõfers mihi numera, Sestii,
Deiunctum tibi me nec tamen eſſe reor.
Cur ita? quòd que das, triſti dare mente videris:
Sic ego que data ſunt, vendita dona voco.

De voluptate, & ratione.

Cum, velut excuſſa reſidens in puppe, Voluptas
Arbitrio mentem pellit agitque ſuo,
Et horrida bacchantes inuunt certamina venti,
Nauémque in Syrtes & vada cæca trahunt:
Illinc Ambitio, Dolus hinc conſurgit, & atrox
Ira cruentatas ſanguine tincta manus.
At ratio regimen nauis ſi ſumpſerit, ecce,
Compoſitis undis aquora tua ſilent:
Ipoſa ratis nullo ventorum exterrita flatu
In portum certo trami te fleclit iter.

EPIGRAMMATA.

44

Sanſoni Crucio.

ET bonus, & line: Sanſo, ſimul eſſe laboras:
Id fieri nulla ſed ratione poteſt:
Sic vtrumque petens, perdes vtrumque: neceſſe eſt,
Alterutrum tollas, alterutrumque petes.

Tumulus Otthonis hominis
voraciſſimi.

Conditus hac ſub humo eſt gurgis vaſtiſſimus
Ottho,
Cui nunc officium in ſta rependit humus:
Condit in ventrem terre tot iugera vitus:
Hunc ſub ventre ſuo nunc quoque terra tenet.
In Virronem.

Quòd totam Virro ſuſuſi more per urbem
Diſcurrit noctu, quòd loca ſola petit,
Neſcio quid ſecum ſolus quòd muſtat: illo
Quòd nemo eſt tota ſordidus vrbe magis,
Hac ratione parat nomen famamque poetæ,
Et reperit fatuos, ſic quibus eſſe præbet.
O valeant calami, pureat genus omne librorum,
Reddere ſi vates meus male ſana poteſt.

In Paulum.

Que tu condideras, inſpexi carmina nuper,
Lectæque ſum, fateor, tæque quaterq; mihi:

EPIGRAMMATA.

Nec tamen eualui cognoscere quid sibi vellent:
 Vsq̄ue aded̄ obscure scribere, Paule, soles:
 Nam tu verba, puto, ex libris accepta Sybille,
 Quaeque Catonis erant tempore prisca nimis,
 Versibus infercis, gaudesque obscurus haberi,
 Et velut inducta singula nube tegis:
 Errasti hoc tantum, quod mittens carmina, Paule,
 Debueras unâ mittere grammaticum.

Ad amores.

Carmifices cura, miseraque incendia mentis,
 Et tu cum pharetra seu Cupido tua,
 Tūque Erycina ferox, longum, eternūque valete,
 Ferte aliud vestras, noxia tela, faces:
 Præteriti vobis nimium concessimus aui:
 Tamque dies mores postulat ista novos:
 Nunc iuvat & rerum causas tentare latentes,
 Inuiâque ignavis per loca ferre pedem,
 Induere & mores, contracta fronte, seueros,
 Atque puellares spernere blanditias.
 Hæc loquor: at si me placidis spectarit ocellis,
 Que fugat aspectu nubila cuncta suo,
 Quam vereor, ne mox mihi multa & magna locuto
 Omnia cum fastu fortia verba cadant!

In Pontilianum.

Cum rapidus medio desavit in æquore Titan,
 Fer puer huc Cyathos, Pontilianus ait:

EPIGRAMMATA.

45

Cum pluit, en, inquit, deus admonet esse bibendum,
 Qui nunc tam multo proluit hymbre solum:
 Sic vacua à potu non unquam tempora ducit,
 Cuique bibat, semper Pontilianus habet.

Petro Quintio.

Si des, que dubiis huc illuc passibus errat,
 Et regit humanas, lumine capta, vices,
 Quem Labyrinthæis erroribus egit, Vlyssesem
 Ad patrios esset passa senere focos
 Membræaque laisque viri tumulto caperentur eodem,
 Et tegetet nomen, qui tegit ossa, lapis.
 At quoniam satis variè crudelibus actus,
 Dura tulit terra plurima, plura mari:
 Vivit, & euectus rutilis super æthera pennis,
 Meonio clarum carmine nomen habet.
 Macte animo, Quinti: dum te for: inuida vexat,
 A patriisque procul finibus esse iubet,
 Virtutem illa tuam toto disseminat orbe,
 Diumque nocere cupit, sic quoque sana iuvat.

Claudio Burgo.

Perpetuo mæres, nec frontem exporrigis unquam,
 Hocce tu, quæso vivere, Burge, vocas?

EPIGRAMMATA.

*Is demum verè vixit, qui mente serena,
Et nitido letos exigit ore dies:
At qui perpetuis torquet se angoribus, hunc non
Vivere, sed lenta morte perire putat.*

In Diuam Catharinam.

Quo te precipuè commendem nomine, Virgo?
*Laus etisim que te non minor esse qucat?
Magnum erat error es veterum liquisse parentum,
Mains at imperium deseruisse fuit.
Magnum erat immans rabiem spreuisse tyranni,
Supplicia at mains sponte subire fuit.
Magnum erat his vitam sponte obiecisse periculis:
Mains nunquam animo succubuisse fuit.
O decus excimium patrie, sexusque, polisque,
Dicere te merito nullus honore potest.*

Eadem de seipfa loquitur.

Illeceb nas inter medias educlta virago,
*Re princeps, mulier corpore, mente dea,
Nixa deo, mundi spervens mala gaudia, vici
Tum tormura animo, tum ratione subces.
Non rota, non gladij, non ipsi horrenda tyranno
Mors potuit mentem se de mouere meam.*

EPIGRAMMATA.

46

*Scilicet haud quicquid mens Christo afflata veretur:
Ille meae vires, & mea vita fuit.
Quid, fuit? est que, fuitque, atq; est sine fine futurus:
Principium vita mors dedit ipsa mihi.
Qui legis haec, sic tu te etiam compone, viator:
Mors tili pro Christo vita perennis erit.*

In quemdam.

Quidam ieiunum me clamsitat esse poetam,
*Et mihi, sicca nimis carmina coudis, ait:
Ipse iusta sedenim carpi ne possit eadem,
Egregia prudens calliditate cauet:
Nunquam ieiunus, nunquam vt qui scribere siccus,
Sed satius, & vino semisepultus amet.*

In Crassum.

Quod ruri manes studiis addictus honestis,
*Rusticus haec videor nomine, Crasse, tibi.
Rusticus ille quidem non est, qui rura pererrans,
Ingenium rerum cognitione colit:
At tu, qui nullam nostri stultissimus artem,
Esse vel in media rusticis vrbē potes.*

In Gaurum.

Fama est hoc anno morituros esse poetas:
Quid metuis: nil te, Gaurē, timere decet.

EPIGRAMMATA.

In Rufinum.

Cum cenet nemo tota te lautius urbe,
 Ad tua cur rarus prandia, quaris, eam?
 Accubui simulac tecum, Rufine, monētque
 Primus in appositis impeius ire dapes:
 Mox onerare meas insulsis versibus aures
 Incipis, & nugas in geminare tuas:
 Nec retices unquam, sed ab ovo ad mala, recenses
 Vix, puto, per centum carmina facta dies,
 Quæ si quis sanus patienti combibat aure,
 Illum adamantini pectoris esse putem.
 Miraris, cur te non possum ferre canentem?
 Mensa ipsa insipido carmine pressa gemit.

In Fortunam.

Fortuna inconstans, & neutro certa paratis,
 Velsantura premit, vel nocitura fauet.

In Commentarios iuris ciuilibi,
 Connani viri clarissimi,

Liber ipse lectorem alloquitur.

Dum tua nil preter curantis commoda, Lector,
 Me patris assiduo cura labore polit,
 Dumque diebus amat tota ex ordine noctes,

EPIGRAMMATA.

47

Noctibus & totos continuare dies,
 Ipse (fatebor enim infelix) dominusque patrique,
 Ipse necis prope maxima causa fui.
 Verum etiam sine me, fatalia tempora mensus,
 Serius ut paulo, tandem obiturus erat.
 Faxo ego, ut æternum per me nunc vivat: eroque
 Illi auctor vite, cui necis ante fui.

De Seipso.

Dicebam Euterpa, ceptis in versibus hærens,
 Auxilium fratri porrige, Diua iuo.
 Fraterno mota est in risum nomine virgo,
 Et nitido sudum reddidit ore diem:
 Tunc ego subridens, mirari desine, nam me
 Si pater est Cæsar, tu soror esse potes.

In importunos recitatores.

Hei mihi, quàm res iniussa est nimis esse poetæ!
 Quantum odij morbus collegit ille suis!
 Nil genere hoc hominū est usquam importunius: illos
 Et cane, qui sapiunt, peius & angue cauent.
 Nec locus est, nec tempus, ab iis subducere quo te,
 Non si mille modis aggrediare, queas.
 In fora te, in thermas, & balnea in ipsa sequentur:
 Quod si in templa gradum ferre parabis, & huc,

EPIGRAMMATA.

Si notos forte egrotos inuisis, & illuc:
 Spectatum ludos forsitan ibis? & huc.
 Pergis eò, nullum quò ducere queris? & illuc:
 Pergis eò, comitem quò tibi poscis? & huc.
 Denique, vt exoneret auium, discedis? & illuc:
 Vt somnum captas, fessus abibis? & huc.
 Interea insulsis oncrabunt versibus aures,
 Auribus vt te tunc ipse carere velis:
 Versibus insulsis, queis cantio gratior illa est,
 Quam geminat putri condita rana lacu.
 Ex genere hoc, miserum nuper me prenderat vnus:
 (O lux infelix quam fuit illa mihi!)
 Fessus ego, insuavis mihi ià vt vita esset, apud me
 Fundebam surdo talia vota Ioni:
 Summe deam, te si qua me miseratio tangit,
 (Nam qua sim positus conditione, vides)
 Aut abige huc tandem, aut mihi da surdescere, vel iam
 Alterutrum nostrum, vel nea vtrunque simul.
 Venerat ad prime damnata crepuscula lucis:
 Vix abiit vates sole cadente meus.

Paulo.

DAs mihi lactucas, centum sed mutua poscis:
 De sine lactucas, Paule, minoris emo.
 In Collinam anum.

Dispeream, nisi te afficio, Collina, liberter,
 Nique etiam tecum sepius esse velim:

Tum

EPIGRAMMATA.

48

Tum quoniam anguicomas sic exprimis ore soreres
 Terriculi vt facile munus obire queas,
 Tum quoniã imprimis potas lepidè, atque decenter:
 Crede mihi: hic demum gratia magna tua est:
 Nam tu aliquot, qui sunt relique preludia pompæ,
 Suaniter inuisis ructibus in cyathum,
 Sic bibis, vt dulcis labiis pendentibus humor
 Assiduè alternis influat, & refluat.
 Expers interea nescit pars vlla decòris,
 Labitur in pinguem spurca salina sinum.
 Crede mihi: id pulchrum est, dentes cum allisis ad a-
 Sic patulo geminus ludit in ore liquor. (tros.)
 Macete age, macete animo Furiarum sola voluptas,
 Delicium Stygij sola futura canis:
 Perge, citòsque bibens, Meandri redde reflexus:
 Id, festina, simul & bibere, & vomere est.

Antonio Callæo.

VNquamne, Antoni, locupletem te fore credis?
 Et celo, & tota falleris hercle via.
 Non es adulator, non fur, non denique leno,
 Non bonus insontes voce onerare reos.
 Innocuus viuis, fraudisque, & criminis expers,
 Semper in antiqua simplicitate manes.
 Euades nunquam diues rationibus istis:

G

Esse bonum nostro tempore stultitia est.

Paulo.

Qui capit, inferior: maior, qui donat, habetum:
Inferior sic te, Paule, libenter ero.

Cuidam.

Hos tibi quid iuras factos ex tempore versus?
Pagina, si taceas, id satis ipsa probat.

In Phaedram.

Cum Phædra Hippolyti dissectos cerneret ar-
Membra que iam multus sanguinolenta locis, (tus,
Postquam non potui visum te inflectere, dixit,
Persequar ad Stygios te tamen usque lacus.
Dixit, & incumbens gladio, terram ore momordit:
Sæpe amor insanus talia monstra parit.

De morte M. Bruti.

Brutus ut Augusto belli succedere palmam,
Et paulum a victis vidit abesse suos,
Amplexus gladium multa iam cade madentem,

Ergone te, dixit, suscite, servus ero?
Quin potius satis id quod preclusa malignis
Non potuit patriæ, dextra datura mihi est.
Hæc fatus, rutilum per costas exigit ensen,
Magnanimoque cadens pectore pulsat humum. |
Sic quoque dum moritur, labris dum spiritus errat,
Nunc, ait, inuito Cæsare, liber ero.

In quendam.

Quidam Margaridem meam salutat,
Morbosus, capularis, eniratus,
Ficosus, recutitus, herniosus,
Calvastrer, podager, cadauerosus,
Orci victima, pabulum Charontis,
Cui iam oris, puto, fetido in recessu
Dentes quinque, nec amplius, supersunt:
Cui centum scabies petita lustris
Artus depopulatur hucerosos.
Idem, quod raris ac magis pudendum est,
Pauper, dirutus, expeculiatius,
Qui noctu omnia fana pervagatur,
Siquid, perditius, hærpagare possit,
A se quo miseram famem repellat.
At qui surripiat, clepat, quid ad mo?
Quicquid fecerit, haud monabor unquam,
Dum ne Margaridem meam salutat.

G 4

EPIGRAMMATA.
De morte Ciceronis.

Cum ferus astaret stricto mucrone satellites,
Sumere supplicium de Cicerone parans,
Immoto vultu, atque oculis constantibus ille
Prebens infanda colla secunda manu,
Publica libertas vita mihi carior, inquit,
Me quoque, me fas est, te moriente, mori.

Calendis Ianuariis, Iocofum, ad
Michaëlem Lochianum.

Non tibi pro xenis, sulci preciosa metalli
Pondera, non docta signa polita manu,
Non lana Assyriq̄ tincta & saturata veneno,
Non gravis argenti lamina mivus erit.
Talia non capiunt generosas munera mentes,
Talia magnanimi spernere dona solent.
Cum ta igitur, quam sis excelsa pectore, norim,
Non mittam ista tibi dona: quid ergo? nihil.

Ad Ianum Vermelianum,

Divitis hodie plena depromere ab arca,
Theauris que meos iam referare placet,
Ut re muneribus donem, mi Iane, superbis,

EPIGRAMMATA. 50

Iane, inquam, ex animo nunquam abolende meo.
Dona paro tibi ferre, quibus, si dicere fas est,
Aitalice possunt nil dare maius opes:
Munera, Persarum gazas que vincere possint:
Munera, Pactoli est præ quibus vnda nihil.
Quidnam post tantos feret hic promissor hiatus,
Qui sua tam elata munera voce canit?
Sic tecum: & quæ sint ea tandem dona, requiris:
Atqui iam dudum, quæ tibi poscis, habes.
Huius dices, hoc tu brevis chartæ & inutile frustum
Persarum gazis amplius esse putas?
Quid facias? nil possideo, nisi carmina, Iane,
Quare ea thesauros divitiis que voco.
Tu quoque, si natura mihi tua cognita rectè est,
Carmina divitiis pluris habenda probas.

Curandam esse hyemis tempore
cuticulam.

Ingere ligna foco: vis frigoris aspera senit:
Eia age quid dubitas? ingere ligna foco.
Non audis, quanto Boreas bacchetur hiatus?
Nonne vides, multa ut iam nunc canet humus?
Aspicias, ut veteres videntur frondibus orni?
Cernis, ut amissas sylva queratur opes?
Cernis, & ut pigro lentescant marmore rivus?

G ij

EPIGRAMMATA.

*Me gelidus totis artibus horror habet.
Ferto age, ferto huc vina, puer, cyathosque capaces,
Ante focum mensas explicuisse iuuat.
Iam tristi cælum est facie, iam nubilus aër
Omnia concutiens, nos vetat ire foras.
Ergò domi inclusos genio indulgere necesse est,
Mos datus à priscis vt teneatur auis.*

Lodoico Valefio adolefcenti
honestissimo.

M Iraris, tanto cùm te complectar amore,
Cur tamen extremum hic te, Lodoice, locè?
Pectore nampe mihi penitus defixus in imo es:
Ultimus, hinc factum est, pectore vt exieris.

EPIGRAMMATVM FINIS.

L. Memmij Fremioti in Marcum Anto-
nium Muretum præceptorem op-
timum & carissimum.

M V R E T E eximios inter celebrande poetas,
Cui numerat paucos Gallia tota pares,
Cui pater ipse lyrà & plectrum trāscribit Apollo,

EPIGRAMMATA. 51

*Quem sibi Pierides spemque metiūque putant:
Hos per te exculti primos cape ruris honores,
Quos tibi dat tremula nostra Thalia manu.
Scilicet auriflua numerofo verbere lingue
Dum tu corda loquens obstupefacta quatīs,
Pectore & à docto gemmarum prolicis hymbrem,
Quem rapiat celeri lecta iuuenta manu,
Per tua ego ingressus timido vestigia passie,
Sedulius, hæc tandem qualiacunque dedi:
Que tibi dum placeant, aliorum hand puncta mora-
bor:*

Iudicio intus despiciam illa tuo.

Eiusdem.

D Icebam, mihi Pierides præsto este canenti,
Et mihi tu vatium ductor Apollo faue.
Aure meas surda Muse spreuere querelas:
Aure meas surda spreuit Apollo preces.
Verum vbi Mureti me sum de gente profassus,
Et dixi, Marcus me quoque vester amat:
Mureti audito accurrerunt nomine Muse,
Sponte & opem Phœbus detulit ipse suam.

G inij

M. A. M V R E T I

Epistolarum Libellus.

Ad Nicolaum Viennensem
Epistola.

Inlyta nobilium soboles, Nicolae, parentum,
Qui iam nunc ipso ex aetatis limine signa
Virtutis praebes nobis manifesta futurae,
Nimirum sapi, & rem recte intelligis vnus,
Qui licet antiquis ortus natalibus, haud te,
Ante tamen ponis reliquis, sed fronte modesta
Alloqueris cunctos, vultuque humanus amico,
Non vlli reuuis dextram praebere fidalem:
At quidam contra nullis maioribus orti,
Ore tamen tumido voces efflare superbas,
Aequalisque suos audent contemnere, tanquam
Indignos quos sese aequali foedere iungant:
Quos tu deridens, inter nihil esse, parente
Quo sit quisque creatus, ais, dum sit modo vera
Virtutis studiosus, ametque in rebus honestis
Ponere labentis fatalia tempora vite.
Cui non Sicilia notus dominator opime,
Qui de frigida est ad regni euectus habenas?
At contra Persei, qui clarum rexerat olim

LIBELLVS.

52

Pallenen, natus, fortune ludibrium, amplas
Inflabat folles, & regis filius, vnco
Impositam incudi verfabat forcipe massam.
Quid? non & matris captiuae abiecta propago,
Cui regni flamma index circum tempora fulsit,
Regali sedit folio? Quid stemmata iactas?
Nisi pueri regum parte enascuntur eadem,
Qua mendicorum? nunquid communis vtrisque
Materia est? nunquid morbis obnoxius aequè est,
Quem lana Assyrio velat medicati veneno,
Principibus proavis, claroque ex sanguine natum,
Et sub Aquitanis sordet qui bardocuccillis,
De peronato genitus patre? nonne sorores
Noctigena, vitas hominum quae pollice versant,
Sunt aequè immites generas, vilibus aequè?
Quidnam igitur praestat mendico hic nobilis istius?
Aut quid nobilitas tandem est, nisi fumus inanis?
Nam si vim verbi inspicias, & nobile scortum
Dicitur, & latro nonnunquam nobilis: imò
Nominis ita accepto, Pornus quoque nobilis ipse est.
Sed nempe insanit vulgus, multoque veratro
Indiget, indignos alienis laudibus ornans.
Qui se non vllò deturpat crimine, qui que
Viribus ingenias totis amplectitur artes,
Is mihi, sit quamuis genitore creatus e geno,
Nobilis est: at qui, vitiorum mole grauatus,

EPISTOLARVM

Nil præter statuas, & auorum nomina iactat,
Si verum excutias, longè abiectissimus ille est.

Ad Ianum Antonium Baifium.

Iane mei cordis longè pars maxima, quocum
Dulce mihi est totos crebrò componere soles,
Dum tu aut Nilivæ meditaris fœnera Thibbes,
Inficiens atro candentia poma colore,
Aut opus eximium numeris sublimibus aptas,
Syrmate conspicuus, picturatòque cothurno,
Garmine nos humili nostros includimus ignes,
Aut brassibus scriptis dulces affamur amicos,
Aut vitibus genuinum inspicimus. Omnia nos hæc
Parvula inaudaces tibi fas maiora parare,
Cui totus se Helicon, totusque recludit Apollo,
Ad vires se quenque suas componere verum est.

Ad Stephanum Iodellum.

Semina sunt quadam nascentibus insita nobis,
Quæ, duce natura, ad varias impellimur artes;
Ille fori rabiem, vesanaque iurgia laudat,
Et pauidos grata defendit voce clientes,
Impatiens ocr: contrà hic sulcare carinis
Regna tridentiferi gaudet patris, & trabe vasta

LIBELLVS.

53

Visere longinquo terras sub sole iacentes:
Prodigus hic vitæ violentis ducitur armis,
Gaudet & hostili stagnantes sanguine campos
Aspicere, & litui fontu recreatur acuto:
Ille sui nunquam fines excedere a gelli
Ausus, amat tacitis deducere passibus ævum,
Prosciudens magna gremium genitricis, & altis
Pinguia Triptolemi committens munera sulcis.
Nos Musæ, Iodelle, tenent, genitorque Lyæus,
Quem rigidi ambiguo venerantur numine Thraces,
Et Nympha celeres, & capripedes Satyrisci.
Nos & luce noua lustrat dum Delius orbem,
Et iubar auricomum tremulis dum fluctibus abdit,
Addictos studiis videt, intentosque labori.

Sed tua te virtus, animi te viridus ardor
Aequales longè ante alios vnum abripit: vni
Purpureis dictant Musæ tibi talia labris,
Qualia pulchricornus, choreas ducentibus ipsis
Cantat, & ad numerum simul ipse mouetur Apollo.

Fœlix ingenij, viridi cui detur ab ævo
Longæos æquare senes, & carmine dio
Demulcere animos: iam te ipse tumescit ælumno
Sequana, iam virides resonant tua nomina ripe.
Perge agendum, neu te venienti subtraha fame:
Non te Parca feret totum: non totus obibis,
Parsque tui effugiet fœrales optima flammæ.

ODÆ.

Musa suos vetat ipsa mori: dat vivere Musa
Perpetuo, & famam memorem per secula propagat:
Cælo Musa beat: famam tibi Musa perennem
Protrahet, & cælo te olim, Iodelle, beabit.

F I N I S.

M. A. M V R E T I

ad Iohannem Auratum vi-
rum utraque lingua
eruditissimum.

ODÆ.

Aurate gentis grande decus mea,
Qui tenui doctæ fila legens manu,
Seculis in expertum vetustis
Ambrosio iacis ore nectar,
Quid esse cause suspicer, inuida
Suis quod ortos Gallia sinitibus
Aut odit, aut spernit poetas,
Vsq; fauens peregrinitati?
Atqui vetustis temporibus suos
Et fonit Hellas, & Latium suos:

ODÆ.

54

Quæ prauitas nos mentis vnos,
Ne faciamus idem, coërcet?

Nihil daturum me auribus hic tuis
Velim arbitreris, sim licet & fide
Pridem tibi, & communitate
Sanguinis, & patria alligatus:

Nil ista sed me commoueat tamen,
Aurate, palpo percutere inscium,
Vt laudibus te ornare pergam,
Ni tua me prope singularis

Virtus moueret. Nil faciles tibi
Musa negarunt: Sed libeat fide
Sacrare Græca seu Latina
Nobilium inclyta facta regum.

Hæc arte quondam quas sibi copias
Dirces alumnus, quod peperit decus?
Contra, tuos mercede iustis
Quisnam hodie decorat labores?

Prauidicæ quod nisi nos premat
Auctoritatis pondus, erit nihil,
Cui non, metu placæ remoto,
Cedere te inficiemur illi.

Sed nempe virtus temporibus iacet
Depressa nostris: hinc fit, vt vnici
Virtutis altores poeta
Clade etiam simili premantur.

In discessu Daniëlis Schleicheri,
filij longè dulcissimi.

Descende cælo, & iam mihi lugubres
Regina dicta Calliope modos,
Quibus furentem, eheu, sub imis
Visceribus retegam dolorem.

Dic, diua, carmen, quale per herbidi
Ripas Caystri, candidulum caput
Traiectus immitti sagittâ
Voce canit moriente eyenus.

Aut qualia olim coniuge Thracius
Rapta sacerdos dixerat, ad sonum
Quorum & fera immanes querunt,
Et rabidi posuere ventii.

Ah! unde questus incipiam meos?
Que prima se vox pectoris proferet,
Itérque laxabit querelâ
Nam mens hinc DANIEL RECEDIT.

Numquàmne posthac, & inueniunt decus
Quotquot iugales dunt creas aureos,
Terrâque collustrat iacenti em
Igniomo videt ore Phæbus,

Numquàmne posthac conspiciam tuos,
SCHLEICHERE, vultus? cur igitur moror,
Nec tristis inuisa que vita

Fila ferax inimica rumpo?
Iam iam valete ô gaudia, & ô ioci,
Et quicquid antehac dulce fuit mihi:
Venite iam fletus peremmes,
Perpetuique venite planctus.

Immixta ramis Daulias vt nois,
Cui cantus auceps, furtifica manu
Pullos tenellos inuolauit,
Mœsta sedet, geminatque questus,
Et se doloris vulnere conficit,

Sic ipse postquam desiero tui
Aspectu amato atque expetito
Posse animum exsatiare vultus,

Eheu, quibus tunc fluctibus opprimar!
Quantas dolorum perpetiar faces!
Quàm saepe, te vt spectare possum,
Morte mea cupiam pacisci!

Lenito crebris hac mala literis,
O nate, saltem, ne ve animo patrem
Depone, qui, dum viuet, vnum
Pectore te retinebit arcto.

Ad Claudium Voësum.

Claudi integello pectore amabilis,
Qui mente solus discis à mea

Acerba curarum, benignis
 Vocibus, alia quique dulci,
 Non sic timenda est, in Lybie iugis.
 Que, matre rupta, vipera nascitur:
 Non scorpj cauda minaces,
 Non gemit sub aquis chelydri
 Non herba tetro noxia gramine,
 Quamcumque tellus Theſſalis educat,
 Non illa, quam stillante rictu
 Spuma canis genuit transformis,
 Dira vt latentis tela Calumnie,
 Quam Dite Tellus sustulit ex patre,
 Nefariam, in fonteſque fictis
 Crimimbus premere efficacem.
 Hec conglobatis suspitionibus
 Beli nepotem perdidit, hac male
 Adegit ad potum cicuta
 Innocuum ſophie parentem.
 Dum Phœbus Indos exoriens nouo
 Afflabit igni, Beticolas cadens;
 Non vlla Theſide modesti
 Secla pudicitiam tacebunt.
 Aggreſſa blandis hunc ſua fraudibus
 Nouerca pallax, quid inuenum decus,
 Labentis ſtud ver inuenit
 Perdis, ait, tenerumque florem?

Cur

Cur editorum per iuga montium,
 Antris latentes perſequeris feras?
 Tibi abſque telis, retibusque
 Præda domi melior parata eſt.
 Accede, neu te pœniteat mei
 Fructus pudoris carpeve primulos:
 Non me ore natura indecoro
 Protulit, immeritamve amari.
 Quid vana legum vincula te mouent?
 Natura nullos concubitus vetat,
 Sed compedes vaniſſima iſta
 Cura hominum ſibi fabricata eſt.
 Nil ille motus, deſine vocibus
 Tentare mentem ſurcidicis meam,
 O ſpurca, & in tauros ſurenti
 Progenies genitrice digna.
 Hæc falus in teſtu, & nemorum abditos
 Abit reſſus, geſta manus rotans:
 Vudentem odora, & viſ ſagacium
 Anteit, & ſequitur Læconum.
 Quid innocenti ſed iuueni tam n
 Seruiſſe tanto à crimine preſuit
 Mentem, ſi apud patre no reuerſum
 Impia plus potuit nouerca?
 Cuius querelis ille adeo integer
 Per vota patris filius occidit,

H

O D. A. E.

Cantes & elisa marinas
Imbuit emorians cerebro.
Nec me venenis non petiit suis
Illa ipsa mendax anguipedum soror.
Mendaciorum procreatrix,
Perpetua & scelerum architecta:
Sed dexter illi me eripuit deus,
Umbone tanquam me triplici tegens.
Cuius memior, nunquam canoris
Versibus hunc celebrare mittam.

A. D. PETRVM RONSARDVM.
Gallicorum poetarum faci-
lè principem.

Ronsarde Aonijs pectinis arbiter,
Qui princeps resonum sollicitas ebur,
Ventorumque minas, & celeres potens
Lapsus sistere fluminum,
Quando te reducem Vindocino ex agris
Cernemus, veterum turba sodalium?
Quis te, quis niveo vellere conditus
Nobis restituet dies?
Qui desiderio perpete nunc tui,
Hec quae non facimus vota? quibus sacros
Postes muneribus cingere par cinimus?

O D. A. E.

Quas non concipimus preces?
O saltem interea, quicquid agis, memor
Nostri vix ita te curribus aureis
Rumor per liquidum gemmes aëra,
Spectandum populis vehat.

Ad Nicolaum Denifotum Co-
mitem Alsinoum.

Bacchus poetas & facit, & fouet
Bacchus poetarum ingenia excitat:
Bacchus nonem praestat puellis,
Et melior, potiorque Phebo est.
Ter terna quisquis pocula sumpsit
Dulcis Falerni, sentiet hic sibi
Calere diuino furore
Carmina ad eicienda mentem.
Sic letus olim vixit Anacreon
Cinctus virenti tempora pampino,
Sic Ennius semper madenti
Guttur carmina fundit abat.
Argentis at quot potus aquae iuuat,
Frigent eorum carmina, nec ferunt
Aetatem. Ades, mecumque plenis
Hic cyathis, Nicolae, certa.
Miranda seris carmina posteris

H ij

Vterque loto gutture concinet.
 O dulce tormentum, ô grauatiss
 Certa quies animis Lyæ!
 Quenam, imperiti, pocula quarimus
 Vocatis vnda? quod bifidi duplex
 Montis cacumen somniamus?
 Quam petimus, fatui, Hippocrenem?
 Hæc Hippocrene est: vnicus hic liquor
 Vates stupendos efficere eualeat.
 En, par pari gratus repende:
 Hoc ego te cyatho saluto.

Ad Ianum Tiliam
 Paræneticon.

Modus tenellis quis tibi ab vnguibus
 Vitæ te vendus, Iane, sit, accipe,
 Bona quem Natura finxit
 Ingenio puerum sequaci,
 Primum ergo amorem numinis intimo
 Serua vsque fixum pectore, & illius
 Ad iussa te compone: nulla est
 Sors nocitura deam colenti.
 Fac & parentes sis pius in tuos,
 Honore & illos promerito colas:
 Impânè nunquam spreuit vllus,

A quibus ortus erat, parentes.
 Fas & magistris, sunt licet asperi
 Nonnunquam, honorem reddere debentur.
 Si quando te obiurgent, id illos,
 Te quod amant, facere arbitrator.
 Nam primula etas innumeris rapi
 Affectionum turbibus solet:
 Franari eam quare & magistris
 Assiduo imperio necesse est.

Nil turpe factu dicere fas putar
 Que quisque gaudet dicere, eis quoque
 Gaudere patrands putatur.
 Indicium sua cuique lingua est.

Disce & sodales quos tibi debeas
 Parare: nam omnes consimiles ferè
 Euadere illis assolentur,
 Quæ seum agimus: neque pestilentia
 Siquis frequenter vixerit in domo,
 Nec si in malorum cœtibus, ut sibi
 Contagio nil ob sit, vnaquam
 Arte cauere valet vlla.

Vide ergò ut illos, Iane, paves tibi,
 Quos esse te olim consimilem voles:
 At immodestos quos videbis,
 Et cane peius, & angue vita.

Laborem amato, dum inuenis riges,

ODAE.

Vt occideris, cum senium premet:

Laboriosos nec vlla

Laus sequitur, neque splendor vllus.

Hac si sub imo pectore clauseris

Præcepta, Tibi spes bona nos tenet,

Tuis, fore, vt maioribus te

Per similem videamus olim.

MARCI ANTONII MVRETI
IUVENILIVM FINIS.

